

Časopis

revija dijakov Srednje šole
Slovenska Bistrica, za ljudi
z dobrim miselnim pretokom
in s čutom za umetnost

**Ekskluzivni intervju z ravnateljico
mag. Ivo Pučnik Ozimič**

**Naša šola nima samo posluha,
ampak tudi vizijo!**

**Intervju z diamantno
maturantko Lano Prosenak**

Wanted: Nejc Korošec

Kako naj zvoní, ko nam zvoní?

Traktorska senzacija pred SŠSB!

Iskrice

Kazalo

Beseda urednice	3	Šund? Ne, umetnost!	38
Beseda mentorja	4	Bilo je nekoč ... v Hollywoodu	40
Ekipa se predstavi	5	Zasvajajoča Wednesday	42
Ekskluzivni intervju		Črni panter: Wakanda za vedno	43
z mag. Ivo Pučnik Ozimič	8	Kako naj zvoni, ko nam zvoni?	44
Beseda pomočnika ravnateljice	10	Pišem, pišeš ...	46
Zakaj sem izbrala SŠŠB?	11	Ko zadiši po otroštvu	50
Iz zakulisja BNA 2022,		Wanted: Neje Korošec	52
ki je končno spet potekal v živo!	12	Traktorska senzacija pred SŠŠB!	53
Zanimivo dopoldne z ameriško		Iskrice	54
inštruktorico preživetja v naravi	14	Iz osebne zbirke profesorja zgodovine	55
Inovacijski kamp	16		
Diamantna Lana Prosenak	18		
Matematika malo (ali posem!) drugače?	20		
Sredi zvezd, noč in dan ...	23		
Rubber Duckies na samem vrhu	24		
Lorca po slovensko	26		
Tudi študentje gredo pozimi na jug	28		
Bilo je nekoč ... v Italiji	30		
Koncert neverjetnega Harryja Stylesa	32		
Naša šola nima le posluha,			
ampak tudi vizijo!	33		
Kaj pa Umetnije?	35		
Peka vafjev in zaključek			
Bralne značke SŠŠB	37		

Drage čvekice in čvekci!

Minilo je še eno leto. Začetek novega pa že skrbno prinaša nove izzive in obveznosti. Eden izmed teh novih izzivov je nova beseda urednice ...

Bom kar iskreno povedala, da je tovrstno pisanje definitivno najtežja stvar pri celotni pripravi Čveke. Sedaj pišem že četrto verzijo, za katero srčno upam, da bo zadnja. V bistvu mora biti zadnja, ker časa za spremembe preprosto ni več. Zakaj je to pisanje tako zahtevno? Sliši se čisto preprosto. Tudi navodila profesorja Artnika so bila. Samo napiši nekaj ... Karkoli želiš, karkoli se ti zdi prav ...

Ravno to je najtežje. Prazen list papirja z neskončnimi možnostmi, brez omejitev. Toliko možnosti za ustvarjanje nečesa dobrega, pomembnega; hkrati pa toliko možnosti za neuspeh. Mogoče preveč razmišljam o vsem skupaj in sama sebe nepotrebno »stresiram«, kar dejansko počnem zelo pogosto. Premišljujem in premišljujem, od tega širokega razmišljanja pa ne dobim drugega kot tesnobo. Zato bom sedaj zavestno poskušala ne razmišljati in samo slediti svojemu toku misli.

V zadnjem letu, odkar sem nazadnje pisala Besedo urednice, se je spremenilo veliko stvari. Največji mejnik je bila verjetno polnoletnost. Po osemnajstki se moje življenje ni bistveno spremenilo, ne počutim se nič drugače kot prej. Spremenilo se je morda le moje dojemanje odgovornosti. V preteklem letu je bilo veliko volitev, ki sem jih prvič dejansko spremljala in na njih sodelovala. Z volilno upravičenostjo je prišel ta novo najdeni občutek odgovornosti.

Le še en dan bom stara osemnajst ... Le še dober mesec imam do vpisa na fakulteto ... Le še pol leta srednje šole imam ... Čudno je, ko je kar naenkrat vse pri koncu. Kam hiti ta čas? Kako so lahko tako hitro minila ta tri leta? Ne vem, res ne. Ne pravim, da nisem pripravljena na naslednji korak, je pa čuden občutek, ko ugotoviš, kako hitro gre čas naprej, kako hitro se vse spremeni. Malo je strašljivo, da v tem trenutku še nimam začrtane prihodnosti, da je pred menoj le še en prazen list papirja, ki pridno čaka na moje odločitve. Ampak mislim,

arhiv SŠSB

sem v teh zadnjih odstavkih ugotovila, da prazen papir sploh ni tako strašljiv, kot se zdi.

Ena izmed stvari, ki se v zadnjem letu niso spremenile, je moja ljubezen do zgodb. Upam, da jih bom vedno nosila v svojem srcu, prav zgodbe so namreč tiste, ki me najbolj sprostijo. Izgubim se v nekem drugem svetu in za nekaj zlata vrednih trenutkov pozabim na vse sence resničnosti.

Tudi letošnja Čveka je polna zgodb o izjemnih ljudeh, velikih dogodivščinah in pomembnih dogodkih. Uživajte v prebiranju!

Kaja Vidmar,
glavna urednica

Beseda ni konj, konj pa je beseda?

Se vam je že kdaj zgodilo, da ste ostali brez besed? Verjetno. Se morda spomnite, kako ste se takrat počutili? Neprijetno? Verjetno res. Dodana vrednost? Nedvomno. Podoživite naslednjo situacijo ... šola ... učilnica ... pouk ... Najbrž je v razredu bolje biti tiho, saj nas tako profesorji največkrat ne opazijo in lahko varno ždimo v svoji navidezni lupinici, kajne?

Brez besed, torej.

Hippolyte Taine in Émile Zola sta bila prepričana, da nas določajo doba, v kateri živimo, okolje, v katerem prebivamo, in tudi lastnosti, ki jih podedujemo po naših prednikih. Kaj pa besede, ki jih napišemo in izrečemo? (Če ste pomislili na tiste, ki ne znajo pisati, se v današnjih časih na nepismenost pač več mogoče izgovarjati!) Ste se kdaj vprašali, kaj sporočamo s svojo pisavo, poslano e-pošto, kako na druge ljudi vplivamo z zadirčno izrečenimi besedami, morda lahko drugačnim naglasom, ki razkriva našo narodno ali pokrajinsko poreklo, ali pač samo z neubranim ponavljanjem že slišanege. Nekateri ljudje skušajo v pogovorih prevladati in z jasno in glasno izgovorjenimi besedami potpežljivo čakajo na odziv sogovorca, spet drugi momljajo, precej pa je tudi takih, ki raje počakajo na sogovorca in namerno umolknejo, nato pa, če je že res treba, rečejo besedo ali dve, da pač mukotržno tišina ne zareže preglobokih ran ... Ste se našli v zadnjih dveh kategorijah?

Skoraj zagotovo, četudi si morda na prvo žogo tega ne boste priznali. Ups, vas je užalilo moje arogantno prepričanje? Oprosti, dragi bralec, šlo je le za preizkus, ki pa jasno dokazuje, da besede niso od muh, ker imajo moč vplivanja na ljudi!

Besede so namreč pomembne. Še več, so izkazovalke (joj, krasno, sveža beseda, ki je še ne najdemo na Franu!) našega počutja, vedoželjnosti, hkrati znanja, predvsem pa naše osebne (ne)razgibanosti. Besede izbiramo, z njimi hvalimo, grajamo in včasih tudi žalimo ... No, saj veste, da ko beseda da besedo, se izve marsikaj novega. Zapomniti pa

arhiv SŠB

si velja menda tudi, da nikoli in res nikoli beseda ni konj! Slovenski jezik je namreč poln frazemov, ki vsebujejo ta samostalnik. Na primer če ste mož beseda, boste gotovo dali za koga dobro besedo, morda celo častno, ne boste pa je niti požrli in verjetno niti dovolili, da bi ta padla na kamen.

Menite, da še kar tjavdan besedičim?

Morda imam ta trenutek res polna usta besed, a prav smiselno se mi je zdelo vsaj en Čvekin uvodnik nameniti pomenskemu gradniku sporazumevanja, ki se v teh zlatih časih tehnološkega razvoja tako spreminja, ponekod celo izginja. Zatorej, ko boste v dvomih, ali kaj reči ali napisati ... Le na dan z besedo!

Mag. Gregor Artnik,
mentor

Čkipe predstavljamo

arhiv SŠSB

Ema Samastur

Helga

Ema Pogorevc

Kava z mlekom

Jon Luka Obrul

Sputnik

Jerneja Vavdi

Samosvoja

Špela Črešnar

Elizabeta

Eneja Šoster

Eva Golob

Rozi

Kaja Vidmar

Fantazija

Katarina Pučnik

Olga

Taja Leskovar

Kakav s smetano

Teja Perko

Magma

Mirzeta Muheljić

Iris Motaln

Lilija

 Pexels

Ekskluzivni intervju z ravnateljico mag. Ivo Pučnik Ozimič

Morda še vsi ne veste, ampak naša dolgoletna ravnateljica spoštovana mag. Iva Pučnik Ozimič se bo naslednje šolsko leto upokojila. Vzela si je čas in mi smo se z njo zapletli v popolnoma sproščen pogovor o njeni zavidanja vredni pestri karierni poti, spominih, uspehih in tudi obžalovanjih.

Ravnateljica naše šole ste že od začetka njenega obstoja, predvidevam pa, da tega dela ne opravljate od samega začetka. Kako ste začeli svojo poklicno pot?

Svojo poklicno pot sem pričela na OŠ Pohorskega odreda Slovenska Bistrica septembra 1983 kot svetovalna delavka. Takrat sem bila edina pedagoginja v takratni občini (obseg sedanje Upravne enote Slovenska Bistrica) in sem pokrivala vse osnovne šole v njej; to je bilo 12 lokacij s podružnicami vred.

Tako sem bila na večjih šolah en dan v tednu, na nekaterih na štirinajst dni ali celo samo enkrat na mesec. Prva leta so tudi vsi pričakovali predavanja za kolektive, starše ter svetovalne ure za učence in spomnim se tega časa kot naporenega, pogosto s celodnevni nalogami.

Od leta 1992 do julija 1999 sem bila pomočnica ravnatelja in sem poučevala etiko ter družbo. Takrat sem zares zaživela, saj sem se razbremenila »terena« in se dobro povezala s sodelavci in učenci.

Zakaj ste se sploh odločili za delo v izobraževanju?

Vedno me je veselilo delo z ljudmi. Študij pedagogike in sociologije mi je omogočal zaposlitev na različnih področjih. Ker je bila kmalu po diplomi na voljo zaposlitev na prej omenjeni šoli, sem jo z veseljem sprejela; tudi zato, ker sem se vrnila na »svojo« šolo, ki sem jo obiskovala že kot učenka na predmetni stopnji.

Se še morda spomnite kakšne zanimivosti iz svojih srednješolskih let?

Ooo, veliko spominov ostaja: od zelo zgodnje vsakodnevne vožnje z »delavskim« vlakom (»šolskega« še ni bilo) v Maribor, ki sem jo večinoma prespala, nekaterih zelo zanimivih profesorjev ter sošolk in sošolcev, pa seveda

prve ljubezni in druženja po pouku, gledaliških predstav in poldnevnega potepanja po mestu pred njimi ...

Kaj Vam je od poučevanja najbolj ostalo v spominu?

Veliko stvari me je zanimalo; najbolj me je pritegnila slovenščina, predvsem književnost, pa družboslovje, tudi fizika ... Spomnim se zanimivih razlag pri zgodovini in geografiji ...; pa tudi nekaterih enostranosti (včasih tudi neumnosti!) pri samoupravljanju s temelji marksizma in obrambni vzgoji, kjer smo se učili razstavljati in sestavljati puško, tudi streljati. Pri prvem streljanju sem si pridela kar opazno podplutbo pod desnim ramenom.

Zelo rada sem hodila v šolo, saj je bilo tam veliko bolj zanimivo in manj naporno kot »počitniški« čas na domači kmetiji. Sem se pa kljub temu veliko »kampanjsko« učila in zaradi tega več pozabila, kot bi sicer. A ko je bilo potrebno, sem vztrajala, tudi do dveh ponoči.

Katere vrednote Vas vodijo v življenju? Katere načel se držite?

Moje vodilo so delavnost in poštenost, pa tudi vztrajnost in potrpežljivost. Tudi pogum, ki mi ga je v času mladostništva in še leta kasneje kar primanjkovalo.

Ste v svoji karieri naredili kaj, kar ste obžalovali?

Včasih morda, da se nisem odločila za akademsko kariero, ko sem imela priložnost (po diplomi); a tudi v tem primeru bi verjetno obžalovala marsikaj. Na splošno sem povsem zadovoljna s svojim življenjem.

In obratno ste na kakšen dosežek vašega ravnateljstva še posebej ponosni?

Ponosna sem, da sem (po daljšem omahovanju vendarle) zbrala pogum za vodenje naše šole, ki je sprva še ni bilo. Začela sem sredi poletja z ustanovitvenimi nalogami (registracijo, zaposlovanjem, urejanjem prostorov in opreme ..., da smo sploh lahko pridobili verifikacijo za izvajanje pouka do začetka šolskega leta), in drugimi stvarmi za normalno delovanje šole. To je bila naporna in osamljena »bitka s časom«. Tudi novo zgradbo šole in telo-

vadnice smo dobili v rekordnem času – tako so mi govorili na Ministrstvu, kamor sem hodila par let na številne, včasih tudi mučne sestanke, preden se je kaj premaknilo. V novo zgradbo smo se preselili spomladi 2005, v šestem letu delovanja šole (kar se pogosto lahko raztegne celo na več desetletij).

A kar zares šteje: ponosna sem na delo in razvoj SŠSB v teh desetletjih, na našo dobro skupnost – povezanost profesorjev in dijakov, na mnoga prizadevanja in številne dosežke dijakinj in dijakov, na zavzeto in predano delo sodelavk in sodelavcev ...

Ves ponos, vezan na delo, je zgrajen na podpori in sodelovanju, na pomoči in soustvarjanju mnogih: sodelavcev, dijakov, staršev in ob začetkih delovanja šole in investiciji mnogih ljudi v okolju.

Od davnega leta 1999 uspešno krmarite SŠSB ... Kakšni so občutki, vedoč, da se z mesta ravnateljice počasi poslavljate? Se veselite zasluženega pokoja ali bi radi še ostali kakšno leto, dve?

Veselim se upokojitve. Sem v 41. letu delovne dobe, in sicer kar močna energija že počasi kopni. Še vedno rada prihajam na delo, a je končno čas za spremembo. Veliko stvari si še želim početi in se družiti z vnukoma, ki me sedaj še potrebujeta. Vem, da vas bom pogrešala, a hkrati ne želim brez potrebe krajsati časa, kolikor ga pač še imam pred seboj.

Na šoli imate status kulta osebnosti. Mislite, da naslednika čaka težka naloga?

Vem, da je to pretirana oznaka in to tudi nikoli ne bi želela biti. Čeprav kdaj morda ni bilo videti, sem si vedno želela čim bolj enakovreden položaj med ostalimi (manj pa tudi ne). Delo ravnatelja je res kar kompleksno, a že kar na šoli vidim več ljudi, ki bi ga odlično opravljali. In ga nekdo tudi bo!

Po letih izkušenj ste več kot dobro seznanjeni z našim šolskim sistemom. Kakšen se Vam zdi, če ga primerjate z drugimi državami?

Naš šolski sistem ocenjujem kot kar dober. Je pa preveč »popredmeten« in kdaj tudi premalo odprt do »manj šolskih« potencialov dijakov zaradi obsežnosti snovi, ki jo je potrebno usvojiti. K čemur prispevate tudi dijaki, ker se (pre)večkrat omejite le na najnujnejše zahteve šole, ki tako postane bolj dolgočasna, kot bi sicer bila. Več radovednosti do učnih vsebin bi vnašalo tudi večjo aktivnost učnega procesa, ki je vedno vzajemen.

Kakšno šolo si želite v prihodnje?

Želim si, da bi ostajala dovolj zahtevna (to nas premika naprej!) ter dovolj odprta do sodobnih vsebin in spoznanj o učenju; da bi zmogla slediti spreminjajočim se potrebam novih generacij. Pa seveda, da bi jo dijaki manj doživljali kot breme in veliko bolj kot priložnost, ki odpira poti ... Če bi se tule prepuščala, bi nastal predolg odgovor, pa kmalu sploh ne bom več na vrsti za spraševanje.

Imate za konec še kakšno sporočilo za vse nas »samo dijake«?

Za »samo dijake«? Šola sloni na vas, pravzaprav ste jedro šole. Prav vi ji dajete vsakodnevni utrip in dušo; kot to vdihujete vašemu življenju vsak hip, vsak zase na svoj način.

Želim vam (večkrat povem), da bi dosegali cilje, ki si jih izbirate – bodite radovedni, vztrajni in pogumni. Želim vam čim več zadovoljnih in veselih dni; pa tudi vztrajnosti in tolerantnosti, iz česar se tolikokrat zaželeni sreča kar sama porodi.

Hvala za vaš čas in odgovore. Tudi mi vam želimo vse dobro na vaši nadaljnji življenjski poti.

Jon Luka Obrul, 4. a

Šola že dolgo ni več samo pouk

Vsako jutro ob prihodu v šolo srečam prijazne in nasmejane obraze naših dijakov in sodelavcev. Kljub obilici obveznosti vedno znova najdemo čas drug za drugega, za vzpodbudno besedo in toplo misel. Seveda je šola veliko več, a prav zapisano je tisto, kar ji daje čar in na kar smo ponosni.

Številna predavanja zunanjih strokovnjakov, obiski institucij, mednarodne izmenjave, športna udejstvovanja, raziskovalna dejavnost, kulturne vsebine so postali del srednješolskega vsakdana. Šola že dolgo ni več samo pouk. Zavedamo se, da je za razvoj vseh potencialov dijakov treba ponuditi vsebine, ob katerih je lahko vsak posameznik ustvarjalen, pridobiva znanje in razvija veščine, s katerimi bo lahko v prihodnosti soustvarjal družbo.

Naj bo vsak dan v šoli nova priložnost, da vsak izmed nas izvabi, kar je najboljšega v njem.

Mag. Marjan Kampuš,
pomočnik ravnateljice SŠSB

Zakaj sem izbrala SŠSB?

Dijaki prvega letnika programa ekonomski tehnik so pri profesorici slovenščine Andreji Rozman pisali spis na temo Novi izzivi in pričakovanja v srednji šoli. Poglejmo, kako je naša Natalija Čirković odprla novo knjigo življenja in kako se je znašla na Srednji šoli Slovenska Bistrica.

Srednja šola pomeni nov začetek, nove izkušnje in spomine ter je ključna za lepo prihodnost posameznika. Je obdobje, v katerem se poslovimo od prijateljev iz osnovne šole in se pripravimo na resno življenje, ki je pred nami.

Sama sem začela razmišljati o srednji šoli zelo pozno, a menim, da je to opravičljivo in da se nekateri ne moremo odločiti o tem pri šestnajstih letih. Družina mi ni veliko pomagala pri izbiri. Oče je želel, da grem na zdravstveno šolo, mami pa je mislila, da je smer predšolska vzgoja najboljša možnost zame. Nisem se mogla odločiti, saj še zdaj ne vem, kaj me veseli in kaj bi bila po poklicu. Na koncu sem skoraj izbrala splošno gimnazijo, ampak sem si premislila in ugotovila sem, da mi bo

ekonomska šola bolj koristila, ker me je ekonomija začela zanimati.

Prvega septembra se dobro spomnim. Bila sem zelo živčna, ker nisem poznala niti enega izmed svojih sošolcev. Šola se mi je takrat zdela ogromna in me je bilo strah, kaj si bodo profesorji mislili o meni. Počutila sem se izgubljeno v množici neznancev. Kljub temu je dan potekal lepo. Spoznala sem svojega razrednika, ki nam je pokazal matično učilnico. Čeprav sem mislila, da se bo srednja šola precej razlikovala od osnovne šole, se ni. Počasi sem se sprostila in umirila. Lahko rečem, da sem pričakovala vse, kar se je zgodilo prvi šolski dan: predstavitev šole, predmetov, učiteljev ... Edina stvar, ki se ni zgodila, je bilo »fazaniranje«, ampak se ne pritožujem in sem vesela, da ga ni bilo.

Po dveh mesecih lahko samozavestno rečem, da je bilo veliko sprememb. Počutim se sprejeto in se dobro razumem z vsemi sošolci in profesorji, za kar sem hvaležna. Imam veliko prijateljev in prijateljic, ki mi polepšajo vsak šolski dan. Ne bojim se več česa vprašati in sem vesela, da si je večina

profesorjev že zapomnila moje ime. Veselim se vsakega odmora, ko se po navadi smejim s svojimi vrstniki.

Moji cilji v tem šolskem letu so, da se čim bolj izkažem pred profesorji in naredim dober vtis, kar pomeni, da vedno delam naloge in se pridno učim, hkrati pa se tudi imam lepo in uživam v svojih najstniških letih. Od izzivov v tem šolskem letu pa bi postavila nove predmete, stroge učitelje in tek pri uri športne vzgoje pri profesorju Križaniču.

Zahteve učiteljev se mi zdijo popolnoma razumljive, saj smo v srednji šoli, v kateri se je treba zresniti. Sošolcev ne bi zamenjala za nič na svetu. Vsi v razredu se dobro razumemo, se sprejemamo in nikoli nisem mislila, da se bom v tako kratkem času navezala na nekoga tako, kot sem se nanje. Bolj se razumem z njimi, kot pa sem se razumela s svojimi sošolci iz osnovne šole.

Obožujem srednjo šolo in svoje sošolce. Čeprav sem se v kratkem času odločila za to šolo in smer, vem, da nikoli ne bom obžalovala svoje odločitve.

Natalija Čirković, 1. č

Foto Brbre

Iz zakulisja BRN 2022, ki je končno spet potekal v živo!

Po dolgem času smo lahko na Srednji šoli Slovenska Bistrica izvedli tradicionalni božično-novoletni koncert, ki smo ga že vsi nestrpno pričakovali. Koncert so profesorica Ana Sandrin in profesorja Robert Obrul ter mag. Gregor Artnik skupaj z zborom, bendom, Vidom Šteinfelserjem in odlično odrsko ekipo pripravljali več mesecev. Izbrali smo tako slovenske kot angleške pesmi.

Resne priprave so se začele že v torek, 8. novembra 2022, ko smo se vsi pevci, bend ter

nekaj profesorjev odpravili v Dom sv. Jožefa v Celju, kjer so dva dni potekale intenzivne pevske vaje. Tako smo se večino pesmi naučili že v začetku novembra, kljub temu pa nam je ostalo še ogromno dela. Pevci smo se srečevali med glavnimi odmori ter po koncu pouka in skupaj s profesorico vadili pesmi. V soboto, 19. decembra 2022, je potekala »predgeneralalka«. Kako je potekala? Zjutraj smo se upeli v učilnici 101. Vaje so potekale do poldneva, nato pa smo bili eno uro prosti, zatem pa smo nadaljevali z delom do 15.30.

V torek, 20. 12. 2022, je končno napočil dan, na katerega smo vsi čakali. Tistega decembrskega dne smo se vsi dobili ob 8.30 ter izvedli generalko. Ob 11.00 je potekal prvi koncert za okoliške osnovne šole. Za nastopajoče je bila to prva »resna generalka«. Opazili smo, da moramo popraviti še nekaj stvari. Uro pred pravim koncertom smo se dobili ter izvedli še zadnje popravke. Končno smo bili pripravljeni na nastop!

Vsi smo bili oblečeni v božične barve, razigrani, nasmejani in malenkost živčni. Pevski zbor je dobro nastopil ter pokazal svoje sposobnosti. Bend je zaigral vse pesmi brez napak. Začeli smo s pesmijo Dreaming of White Christmas, ki so jo zapeli solisti. Nato pa

Foto Brbre

Foto Brbre

Foto Brbre

Foto Brbre

so sledile pesmi: Winter Wonderland, A beautiful time, Snežinki, All I want for Christmas, Santa Claus is coming to town. Shake up Christmas je poživil celotno predstavo, saj smo pevci odšli s svojih mest ter zraven malo zaplesali. Koncert je potekal veliko bolje kot prvič. Mnoge je presenetil voditelj Vid. Njegova plesna točka ob pesmi Snowman je s soplesalko Zaro pričarala res čarobno vzdušje. Sledili sta še Lepa božična noč in Rocking around the Christmas Tree, ki so jo zapele manjše skupine vsakega glasu. Ob zaključku

nas je presenetil še nastop učiteljev. Profesorska vokalna skupina je namreč zapela pesem Hallelujah. Gledalci in člani zbora so ob njihovem prepevanju z »lučkami« ustvarili nepozabno vzdušje.

Koncert smo polni zadovoljstva zaključili s tradicionalno pesmijo Božično drevo. Ob izhodu smo zbirali prostovoljne prispevke, nato pa vse sodelujoče ter obiskovalce povabili na skodelico toplega čaja, piškote ter prijeten klepet.

Ema Pogorevc, 2. a

Źjave sodelujočih dijakinj

LARISA: »Bil je res pravi božični koncert, v katerem so vsi uživali. Scena je bila lepo okrašena in program v redu organiziran. Všeč mi je bila pevška točka učiteljev.«

NINA: »Naspluh je bil to res velik projekt, ki je zahteval precej organizacije in napora. Veliko petja, ampak se je na koncu splačalo, ker smo vse v redu izpeljali. Ker rada pojem, sem res uživala v tem. Zelo nas je pohvalila tudi moja mami.«

ŽANA: »Menim, da je koncert izpadel odlično. Pesmi so bile znane, vesele in božično obarvane. Menim tudi, da so bili gledalci zadovoljni s koncertom.«

TAJA: »Ful je bilo fajn, praznično vzdušje. Koncert je zelo hitro minil. Občinstvo je bilo tudi navdušeno in zadovoljno. Zadnjo pesem Božično drevo bi pa edino lahko malo boljše in glasneje zapeli.«

ŠPELA: »Kar pričaralo je neko čarobnost in domačnost. Zelo sem uživala.«

arhiv SŠSB

Zanimivo dopoldne z ameriško inštruktorko preživetja v naravi

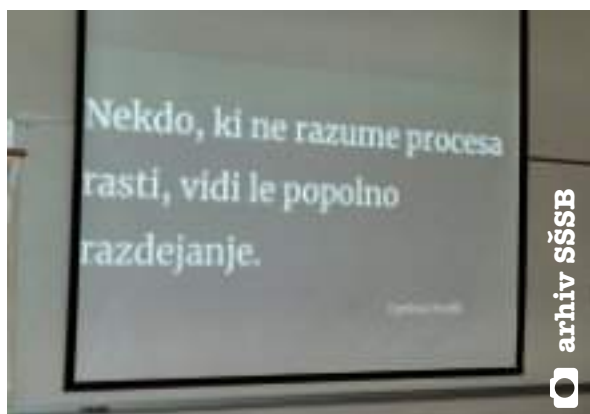
V petek, 21. januarja, smo na hodniku naše šole opazili gospo s psom. Kmalu zatem smo ugotovili, da nas čaka zanimivo druženje z gospo Laurel Holding, ki se je rodila in odraščala v ZDA, v mestecu Palo Alto, ki ga morda poznate kot središče Silicijeve doline. Tam se danes nahaja

kar nekaj največjih svetovnih visokotehnoloških korporacij, kot so Google, Apple, Yahoo, eBay, Tesla in Facebook.

Izvedeli smo, da je študirala na Univerzi v Berkeleyju in magistrirala na Univerzi Harvard. Na zanimiv način nam je predstavila svoje življenje in nam povedala, da je

že kot mlada začutila, da je tisto, kar jo zares privlači in navdušuje, življenje v tesni povezanosti z naravo in divjino.

Postala je inštruktorka ene najstarejših šol preživetja v ZDA, ki deluje v Utahu. Tam živi in dela še danes. Njena 'pisarna' sta puščavski in

arhiv SŠSB

arhiv SŠSB

gorski svet. Predstavila nam je tudi svojo psičko Fergie, ki smo jo lahko pobožali. Na predavanju nismo samo sedeli in poslušali, temveč nam je gospa Laurel na dvorišču šole pokazala, kako zakuriti ogenj brez pomoči vžigalic ali vžigalnika. V prižiganju ognja pa smo se lahko preizkusili tudi sami, kar je bilo zares nepozabno doživetje.

In še nekaj o psički Fergie, ki jo je spremljala: Fergie je avstralska govedarka. V prvem letu življenja, preden se je znašla v zavetišču, se je s svojim bratcem potepala po puščavi v Utahu in se tako temeljito naučila vseh veščin preživetja, skrbi zase in samostojnosti, ki jih potrebuje dobro usposobljen pustolovski pes. Ko je bil stara slabo leto,

se je pridružila gospa Laurel in nerazdružljivi sta že več kot 11 let. Fergie se je udeležila tečaja zimskega preživetja v naravi v Kanadi, v Utahu vodila trop lam skozi puščavo, splezala na kar nekaj slovenskih dvatisočakov in še kaj. V prostem času najraje leži na kavču.

Anja Lončarič, 4. a

osebni arhiv

Inovacijski kamp

Vsako leto Zavod za spodbujanje podjetnosti mladih Ja Slovenija organizira inovacijski kamp, v katerem se učenci iz različnih srednjih šol spoznajo in razvijajo ideje ter znanje. Tudi letos se ga je Srednja šola Slovenska Bistrica udeležila in osvojila prvo, drugo, tretje in četrto mesto ter še nagrado za zmagovalno idejo po izboru občinstva.

Našo šolo so zastopale dijakinje prvega letnika programa ekonomski tehnik (Mirzeta Muheljić, Maša Štante, Maja Jurič, Anika Jošt, Natalija Čirković, Pina Višnar, Xheneta Kurtishi, Tara Šega, Alma Osmanaj in Eva Novak) s profesorico in mentorico Cirilo Hajšek Rap. V Ljubljano smo se odpravile že ob 6.15, na poti pa smo skupaj pele, se pogovarjale in uživale.

Ko smo prispele na cilj, smo se prijavile in poiskale svoje skupine; vsaka izmed nas je bila namreč v drugi skupini. Sama sem spoznala dijake iz Ljubljane, Maribora, Kopra in Celja. Skupaj smo se spopadli z različnimi izzivi, največji pa so za vse bile težave z e-odpadki. Imeli

smo precej različne ideje, saj smo se vsi trudili, da razvijemo svoje ekonomsko znanje. Vmes smo imeli odmore in odlično malico. Na koncu, ko je morala vsaka ekipa predstaviti idejo, smo imeli dovolj časa, da se pripravimo. Potrudili smo se, da smo našli bistvene podatke in izvedli predstavitev čim boljše. Zanimivo je omeniti, da smo morali svoje skupine poimenovati. Moja skupina se je imenovala GO GREEN. Bilo je dvajset skupin, zato smo morali svoje ideje predstaviti hitro, da bi vsi imeli dovolj časa.

Zmagovalna ekipa je predstavila najboljšo idejo za ravnanje z e-odpadki. Boben pralnega stroja bi po njihovem lahko uporabili kot posodo za peko kostanja. Ideja je bila odlična, saj pralni boben zaradi luknjic omogoča hitro peko in pretok zraka. V kampu so nam predstavili tudi tematiko krožnega gospodarstva.

Po podelitvi priznanj smo se odpravile proti Slovenski Bistrici.

Mirzeta Muheljić, 1. č

osebni arhiv

osebni arhiv

osebni arhiv

osebni arhiv

Diamantna Lana Prosenak

Dijaki Srednje šole Slovenska Bistrica dosegajo odlične rezultate na številnih tekmovanjih, ne pozabimo pa tudi na dosežke na maturi. Ena od izvrstnih dijakinj naše šole je tudi Lana Prosenak, ki je lansko šolsko leto prejela ogromno priznanj ter z

odlično opravljeno maturo dosegla še naziv diamantne maturantke. To je zavirljiv dosežek, saj se je kaj takega zgodilo prvič v zgodovini naše srednje šole, nanj pa smo seveda še posebej ponosni. Naziv diamantne maturantke pomeni, da je Lana dosegla

možno število točk, maturo iz slovenščine in psihologije pa opravila najboljše v Sloveniji. Zagotovo marsikoga zanima, kako sploh lahko pride do tega naziva ter takšnih dosežkov in kako se lahko na to pripravi. O tem sem se pogovarjala z Lano Prosenak.

Lana, naprej iskrene čestitke ob vrhunsko opravljeni maturi. Zaupaj nam svojo skrivnost tako velikega uspeha.

Hvala! Do uspeha je privedlo precej dela, zagotovo pa so k temu veliko pripomogli tudi ljudje, ki so v meni vzbujali željo po znanju.

Katera izbirna predmeta si izbrala za maturo? Je bila odločitev težka?

Odločitev ni bila težka, izbrala pa sem psihologijo, ker se mi zdi zelo zanimiva (navsezadnje sem se odločila tudi za študij le-te), in biologijo, ker je precej razumljiva ter lahko že z razumevanjem rešiš veliko vprašanj, poleg tega pa se mi je poleg psihologije zdela najzanimivejša.

Poleg priprav na maturo si verjetno veliko časa posvetila tudi pripravam na mnoga tekmovanja in literarnemu ustvarjanju. Kako si našla čas in motivacijo za učenje, priprave na tekmovanja, pisanje ...?

Tekmovanja so pogosto povezana s snovjo, ki je obravnavana tudi pri pouku, le da je na tekmovanjih ta še nadgrajena, tako da vseeno niso zahtevala toliko dodatnega časa. Motivacija zanje pa je večinoma izvirala iz zanimanja, še posebej za Cankarjevo tekmovanje, ki mi je pravzaprav bilo v užitek. Pisanje je predvsem moja strast in v tem vidim smisel, zato se mi je zdelo samoumevno, da to tudi počnem.

Ali si med pripravi na maturo imela kaj časa za sprostitve? Kako si si vse skupaj organizirala; učenje

in prosti čas oziroma počitek?

Med pripravi sem imela tudi čas za sprostitve, vmes sem si seveda morala vzeti čas zase in si oddahnuti – takrat sem predvsem brala in igrala klavir.

Nas matura še čaka, misel nanjo pa nas navdaja z vsaj majhno količino strahu.

Kako si se psihološko pripravila na samo maturo, se soočila s stresom in strahom?

Vedela sem, da sem naredila to, kar sem si zadala, zato sem imela občutek, da si lahko zaupam. Zagotovo pa je pri tem veliko pomagala tudi podpora drugih ljudi, še posebej družine.

Kakšno je bilo zate obdobje med koncem mature in prejetjem rezultatov? Je bilo prisotne kaj nerveze?

V tem obdobju je bil maturantski ples, ki je preusmeril pozornost, prav tako tudi počitniško delo, ki sem ga takrat opravljala. Zagotovo pa je bila prisotna živčnost, še posebej zadnje dni (in zadnjo noč ...) pred rezultati.

Kaj je sledilo uradnim rezultatom mature?

Kakšni so bili začetni občutki, dogajanje?

Občutki so zagotovo bili posebni, saj dosežek predstavlja potrditev mojega dela, poleg tega pa je bilo še toliko lepše, ko sem videla, kako je moj uspeh razveselil tudi druge. Po uradnih rezultatih je sledila podelitev v gradu, v naslednjih dneh pa sem morala opraviti tudi nekaj intervjujev, kar je bil sicer malo manj prijeten del uspeha. Jeseni je sledil še zadnji del, to je sprejem pri takratnem predsedniku države.

Si pričakovala oziroma ciljala, da dosežeš vse točke oziroma dovolj točk za naziv zlate maturantke?

O tem takrat nisem kaj dosti razmišljala, poskušala sem se predvsem osredotočiti na to, kar sem želela opraviti; sam dosežek pa ni bil glavni cilj. Na rezultat nisem neposredno ciljala, me je pa kdaj prešinilo, da obstaja možnost za kaj takega.

Kaj bi sporočila vsem dijakom, ki jih letos čaka matura? Imaš za naše četrte letnike kakšen nasvet?

Svetujem jim predvsem, da se učijo sproti, saj bo tako maturitetno obdobje lažje in manj stresno. Vsekakor pa naj vedno poskušajo najti smisel v svojem delu.

Kaj pa študij? Za katerega si se odločila in zakaj?

V Ljubljani študiram psihologijo, za katero sem se odločila predvsem zaradi velikega zanimanja za to področje.

Kot prva diamantna maturantka na SŠSB si imela kar veliko intervjujev in vprašanj. Katero vprašanje pa bi si sama zastavila kot novinarka in zakaj?

Ni nekih posebnih vprašanj, ki bi jih želela biti vprašana, vsekakor pa sem raje odgovarjala na vprašanja, ki niso bila postavljena na čisto vsakem intervjuju, in tista, ki so zahtevala vsaj malce razmisleka.

Špela Črešnar, 2. a

Matematika malo (ali povsem!) drugače?

Srednješolska matematika marsikomu povzroča preglavice, redki v njej najdejo še kaj veselja. Še manj je takih, ki v matematiki srčno uživajo, ki v nepredstavljivo težkih nalogah vidijo izziv, ki ga lahko rešijo. Katarina Grilj, dijakinja 4. letnika bistriške gimnazije, je vrhunska matematičarka in nedvomno najboljša slovenska matematičarka svoje generacije.

Za njo je zelo uspešno šolsko leto. Na državnem tekmovanju iz matematike je osvojila prvo mesto, na Evropski dekliški matematični olimpijadi tudi bronasto medaljo. V juliju pa je bila ena izmed šestih matematikov, ki so Slovenijo zastopali na Mednarodni matematični olimpijadi v Oslu na Norveškem. Mednarodna matematična olimpijada je največje in hkrati najtežje tekmovanje na svetu,

na katerem so se letos pomerili najbolj nadarjeni matematiki iz 104 držav. Tisti, ki se z matematiko izven učnega načrta ne ukvarjamo prav dosti, si težko predstavljamo, na kako visokem nivoju so naloge, ki jih poskušajo srednješolci na mednarodni olimpijadi rešiti. Zelo zgovoren je podatek, da priprav na tekmovanje dejansko ne izvajajo profesorji – ne srednješolski, prav tako ne profesorji na univerzi – na pripravah poučujejo študentje, ki so v preteklih letih tekmovali na olimpijadi. Zaradi težavnosti in specifik nalog slednje znajo rešiti samo oni. Katarina je letos osvojila pohvalo, popolnoma pravilno je rešila dve nalogi in za minimalno razliko točk zgrešila bronasto medaljo.

Tudi letošnje šolsko leto je začela uspešno. Na državnem tekmovanju iz logike je osvojila

prvo mesto, z izvrstnimi rezultati na izbirnih testih pa si je že predčasno zagotovila nastop na Evropski dekliški olimpijadi. Tega, da je Katarina Grilj neizmerno nadarjena na področju matematike, ne moremo zanikati. Zavedati pa se moramo, da za tako znanje in take uspehe talent ni dovolj. Katarina je v svoje matematično znanje vložila ogromno dela in truda. Vsakodnevno nekaj ur posveti matematiki, se udeležuje priprav na olimpijade, za katere oddaja domače naloge, redno piše teste, ki odločajo o najboljših srednješolskih matematikih, ki bodo Slovenijo zastopali na velikih tekmovanjih.

Katarini čestitamo za vse dosežke, vam pa ponujamo v branje še ekskluzivni intervju, ki je nastal po prav prijetnem pogovoru z njo.

Kdo si, Katarina Grilj? Kako bi se opisala?

Sem dijakinja 4. letnika gimnazije. Zadnje čase se največ ukvarjam z matematiko, drugače pa sem po duši naravoslovka, zanimata me še predvsem fizika in astronomija.

Večina te srečuje na hodnikih ali v knjižnici, kjer si vedno zatopljena v knjige in kaj pišeš ... Vemo pa, da dosegaš izjemne rezultate v matematiki. Jih lahko navedeš, prosim?

V lanskem šolskem letu sem se uvrstila na Mednarodno matematično olimpijado, na kateri sem dobila pohvalo, in na Evropsko dekliško matematično olimpijado, na kateri sem osvojila bronasto medaljo. Poleg tega sem dobila prvo nagrado na državnem tekmovanju iz matematike za Vegovo priznanje, v letošnjem šolskem letu pa prvo mesto na državnem tekmovanju iz logike.

Kaj sploh pomenita kratici MMO in EGMO?

MMO je slovenska kratica za Mednarodno matematično olimpijado. To je največje mednarodno srednješolsko tekmovanje iz matematike, na katerega se vsako leto iz Slovenije uvrsti šest dijakov. EGMO je mednarodna kratica za Evropsko dekliško matematično olimpijado. To je posebna olimpijada, na katero se lahko uvrstijo le dekleta ... Vsako leto se je iz Slovenije lahko udeležijo štiri dijakinje.

Kateri dosežek ti pomeni največ?

Trenutno mi največ vsekakor pomeni dosežek na lanski mednarodni matematični olimpijadi, na kateri sem osvojila pohvalo za rešeno nalogo. Že sama uvrstitev je bila zame veliko presenečenje, bolj kot pohvala pa mi je pomembno to, da sem rešila zelo zahtevne naloge, na kar sem res ponosna.

Je to individualno ali bolj skupinsko delo? Nam ga lahko predstaviš?

Na MMO se tekmuje le individualno. Pohvala na olimpijadi pa pomeni to, da si pri vsaj eni nalogi osvojil vse točke. Kljub temu da se to morda sliši enostavno, zna biti kar zahtevno rešiti nalogo čisto brez napak na tekmovanju, kjer si pod stresom in morda tudi časovnim pritiskom.

Za nas je matematika pač matematika, ti pa prejemaš priznanja z različnih področij matematike. Katera so to? Katero področje ti je najbolj blizu?

Matematika je sicer sestavljena z več področij, vendar večinoma ne obstajajo tekmovanja, namenjena le enemu področju. Matematiko na olimpijadah bi v grobem lahko razdelili na štiri: algebra, kombinatorika, geometrija in teorija števil. Meni je izmed teh vedno bila najbližje geometrija, počasi pa sem se naučila uživati tudi v ostalih področjih.

Vemo, da je eno izmed področij lingvistika? Kaj sploh je to?

Lingvistika je del logike, ki ga verjetno nekateri poznate pod imenom »prevodi«. Najbolj znana naloga iz lingvistike je, da dobiš nekaj stavkov v tujem jeziku in njihove prevode, nato pa moraš na podlagi teh ugotoviti, kakšna so pravila slovnice v tem jeziku. S pomočjo tega lahko potem prevedeš še druge stavke.

Ali imaš morda za dijake kak matematični izziv, ki ga ne poznamo, a bi naj odgovor nanj poznali vsi?

Veliko matematičnih nalog, ki jih rešujemo kot pripravo na tekmovanja, ne zahteva dodatnih znanj, potrebuješ le dobro idejo. Tukaj je primer takšne matematične naloge, ki je hkrati ena izmed prvih nalog, ki sem jih rešila med pripravo na EGMO:

Na teniškem turnirju je nastopilo $n \geq 3$ igralcev. Vsaka dva igralca sta se med sabo pomerila natanko enkrat, vsak igralec pa je zmagal vsaj eno igro. Dokaži, da obstajajo taki igralci A, B in C, da je A premagal B, B premagal C in C premagal A.

Kako se pripravljaš na tekmovanja?

Društvo matematikov, fizikov in astronomov Slovenije organizira celoletne priprave, na katerih se lahko naučiš pred-

vsem teorije in mehanizmov reševanja nalog. V sklopu tega so velikokrat organizirana še razna tekmovanja in včasih celo večdnevne priprave. Poleg tega je potrebno veliko reševanja samih nalog, kar pa večinoma počnem individualno s pomočjo raznih virov, ki so dostopni na spletu.

Kako tekmovanja potekajo? Ali se res pišejo po več ur? Ali ni to dolgočasno? Kako bi potek opisala dijaku, za katerega je matematika skoraj mora?

Tekmovanja navadno potekajo v dveh tekmovalnih dneh. Vsak dan imaš za tri naloge na voljo štiri ure in pol. Morda se to na začetku res sliši veliko, vendar ta čas skoraj vedno mine prehitro. Naloge so zelo zahtevne. Že če vsak dan rešiš eno nalogo, je po navadi dovolj, da se uvrstiš v prvo polovico tekmovalcev. Treba je poudariti, da so to res najboljši matematiki v svojih državah, tako da morajo biti naloge temu primerne.

Tudi sam potek tekmovanja je drugačen od večine državnih tekmovanj. Zraven si vsi prinesemo sendviče, veliko vode in nujno – čim več čokolade. Seveda ni pričakovano, da ves čas le zavzeto rešuješ naloge. Vmes si vsak vzame tudi nekaj časa za hrano, stranišče in bolj umirjen razmislek. Prav takrat se velikokrat porodijo najboljše ideje.

Ampak olimpijade niso le tekmovanja. To je (vsaj zame) bolj izkušnja potovanja in druženja z mladimi z vsega sveta.

Slišali smo, da si bila že marsikje po svetu ... Kam vse si že potovala zaradi tekmovanj?

Zaradi korone je žal veliko olimpijad potekalo na daljavo. Kljub temu sem se imela priložnost udeležiti olimpijad na Hrvaškem, Madžarskem in Norveškem.

Potuješ sama? Imaš kak zanimiv spomin, pripetljaj ...?

Potujemo vedno skupaj z ekipo in njenim vodjem, zato je vsa izkušnja še toliko bolj zanimiva. Z olimpijad imam ogromno lepih spominov: od petja slovenskih otroških pesmic na vlaku na Madžarskem, igranja družabnih iger do jutra v Portorožu, žonglerskega dvoboja v parku na Norveškem in plezanja čez ograje v Zagrebu. Eden izmed najboljših spominov z olimpijad pa je kraja maskote. Na olimpijadi ima večina ekip svojo maskoto, ki po končanem tekmovanju postane podvržena poskusom kraje. Iz neznanega razloga si vse ekipe še posebej prizadevamo ukrasti nemško maskoto tigra.

Lani nam je enkrat z dobrim načrtovanjem in skupinskim delom to tudi uspelo. V zameno za vrnitev maskote so se Nemke morale naučiti zapeti vrhunec slovenskega pesništva: Tončka Balončka.

Kako usklajuješ priprave in tekmovanja s šolskimi obveznostmi?

Usklajevanje vseh obveznosti zna včasih biti zahtevno, vendar imam to srečo, da profesorji na šoli to razumejo in se je z njimi možno vse dogovoriti. Drugače pa je seveda najpomembnejše, da v tekmovanjih uživaš, saj se potem za matematiko vedno najde čas. Večji problem se je prepričati, da je treba včasih kakšno uro nameniti tudi ostalim predmetom.

Po čem si boš zapomnila SŠSB?

SŠSB si bom zapomnila predvsem po številnih novih prijateljstvih, odličnih profesorjih in zanimivih šolskih urah. Seveda mi bodo v spominu ostali tudi učenje biologije, zelo dobri čokoladni žepki, astronomski krožek, vedno dobro vzdušje v knjižnici in zabavne fizikalne vaje.

Kje se vidiš v prihodnosti?

O tem še nisem prepričana, imam pa namen nadaljevati »v matematičnih vodah«.

Katarina, vse dobro še na mnogih prihodnjih matematičnih dogodivščinah!

Kaja Vidmar, 4. b

Wikipedia

Sredi zvezd, noč in dan ...

Kaj imajo skupnega kefeide, Čile, zlato in Teksas? Je bil vaš odgovor morda nič? V tem primeru se namreč motite. Vse navedene pojme povezuje Hana Brumec in Damjan Dovnik. Začnimo na začetku.

Kefeide so zvezde, ki se napihujejo in krčijo. Ko se napihnejo, so svetlejše. Ko se krčijo, postanejo temnejše, lahko bi rekli, da utripajo. Kefeide, ki utripajo hitreje, so zaradi višje frekvence manj svetle, tiste, ki utripajo počasneje, pa oddajajo več energije in so svetlejše. Astronomi so dokazali, da svetloba pada s kvadratom oddaljenosti; manj svetla je torej zvezda, bolj oddaljena je od nas. Vsa ta dejstva predstavljajo temelj za njuno raziskovanje. S teleskopom sta opazovala kefeide in s pridobljenimi podatki računala, kolikšno energijo oddajo in kako oddaljene so od Zemlje.

Za amatersko opazovanje nočnega neba so domači

teleskopi povsem dovolj, za izvajanje takšnih meritev pa ne koristijo prav dosti. Uporabljala sta teleskop v Čilu, katerega objektiv ima premer kar 400 mm. Damjan je na kvalifikacijah za mednarodno astronomsko olimpijado spoznal profesorico z Univerze v Novi Gorici, ki mu je omogočila spletni dostop do teleskopa.

Upravljanje s teleskopom je zahtevno, zato sta se morala Hana in Damjan najprej naučiti, kako ga uporabljati. Po usposabljanju sta opravila osem opazovanj, pet izmed njih je bilo uspešnih. Pri dveh so uspešno opazovanje preprečile napake sistema, pri enem oblačnost (pa čeprav se teleskop nahaja v puščavi Atacama z več kot 300 sončnimi dnevi letno). Kefeide sta opazovala med drugo in šesto uro ponoči, pridobljene fotografije pa fotometrično analizirala. Po kar nekaj neprespanih nočeh, dolgih analizah in še daljših

računih sta uspešno izračunala oddaljenost več kefeid z 1-% natančnostjo. Z vrhunsko raziskovalno nalogo sta se uvrstila na državno tekmovanje, na katerem sta z drugim mestom osvojila zlato priznanje. Nekaj najboljših nalog državnega tekmovanja so nato pregledali še strokovnjaki na posameznih področjih in ocenili, da je Hanina in Damjanova raziskovalna naloga najboljša v državi. Ocenili so, da je tako dobra, da bo Slovenijo zastopala na svetovnem tekmovanju mladih raziskovalcev. Maja se odpravljata v Dallas v Združenih državah Amerike, kjer bosta svoje raziskovalno delo predstavila strokovnjakom z vsega sveta in tekmovala z največjimi mladimi iz skoraj vseh držav.

Obema iskreno čestitamo za izvrstne dosežke in jima v Teksasu želimo obilo uspeha!

Kaja Vidmar, 4. b

Ultimate Slovenska Bistrica

Rubber Duckies na samem vrhu

Naša šola se zavzema tudi za šport in športne dejavnosti. Poleg odbojke, košarke in nogometa na šoli igramo tudi ultimate frizbi.

Kaj sploh je ultimate frizbi?

Ultimate je brezkontaktni ekipni šport, ki se igra s frizbijem. Igra se igra na mivki ali v dvorani s petimi ter na travi s sedmimi igralci v vsaki ekipi. Ekipe osvojijo točko, ko dosežejo zaključeno (ujeto) podajo v nasprotnikovi končni coni. Posebnost frizbija je tudi to, da na tekmah ni sodnikov. Igralci torej sami rešujejo vse morebitne spore. Osnovna pravila vključujejo igro brez kontakta: igralec, ki poseduje disk, se ne sme premikati; z nezaključeno, preštreženo podajo ali avtom pa se posest diska prenese k drugi ekipi. Ta šport se igra v treh kategorijah, v ženski (kjer medsebojno igrajo samo ženske), moški (ekipo sestavljajo samo

moški) in mešani (vsako ekipo sestavljajo ženske in moški).

Si uvedel, da Slovensko Bistrico na državni ravni zastopa tudi samostojna ekipa ultimate frizbija?

V Slovenski Bistrici lahko s ponosom predstavljamo samostojno društvo Ultimate Slovenska Bistrica z ekipo Rubber Duckies, ki uspešno deluje že od leta 2016. V šestem letu delovanja, torej v preteklem letu, se nam je zgodilo veliko nepozabnega. S pomočjo predstavitev, ki smo jih zgledno pripravljali, predstavljali pa na osnovnih šolah občine Slovenska Bistrica, smo tako kot društvo pridobili trideset novih članov, kar je za nas predstavljalo velik napredek. Ponosno lahko

tudi potrdimo, da smo na sami državni ravni postali znani predvsem po najmlajših članih društva, ki so nas v preteklem letu s starejšimi generacijami zastopali in se udeleževali uspešnih turnirjev. Koledarsko leto 2022 nam je poleg napredovanja prineslo veliko uspešnih rezultatov, tudi na državni ravni. Že četrto leto zapored smo osvojili naziv državnih prvakov v mešani kategoriji. Tako kot leto prej smo zavzeli prvo mesto v moški in tudi v ženski kategoriji državnega prvenstva. Postali smo mladinski državni prvaki, dijaki naše šole so na mednarodnem turnirju šolske ultimate lige osvojili naslov srednješolskih prvakov, uspešno pa smo se dokazovali tudi na drugih turnirjih po državi.

Pa ne samo to! Naši najstarejši in najbolj izkušeni člani društva so dobili priložnost, da se v sklopu državne ekipe, ki jo sestavljajo najboljši igralci frizbija na Slovenskem, udeležujejo tudi izvendržavnih prvenstev. Junija je v Amsterdamu potekal največji klubski turnir na svetu. Udeležilo se ga je osemdeset ekip z vsega sveta, v mešani kategoriji jih je tekmovalo štirideset, v moški šestindvajset in štirinajst v ženski. Na turnir se je uvrstila tudi vseslovenska ekipa, v kateri sta sodelovali tudi dijakinji naše šole Hana Brumec in Kaja Vidmar. Igrali so z ekipami iz Brazilije, Avstralije, Združenih arabskih emiratov, Nemčije,

Velike Britanije, Francije in Finske. V naši bližnji okolici pa je vsem dobro poznan mednarodni turnir Seven na Madžarskem, ki sta se ga v prejšnjem šolskem letu udeležila tudi naša dijaka Hana Brumec in Matej Sever ter dva bivša dijaka naše šole Staš Miklič in Žiga Orešič. Tekmovali so pod imenom mariborske ultimate ekipe Cosmo. S trudom in precejšnjim naporom so si priborili odlično peto mesto.

Tudi društvo Slovenska Bistrica je v začetku septembra organiziralo in izvedlo turnir z imenom Čimičange. To je bil enodnevni turnir. Po napornih igrah mu je sledila tradicionalna večerja s tako imenovanimi čimičangami, nam boljše poznanimi kot tortiljami. Konec naše sezone smo zaznamovali z znano slavnostno večerjo, pri kateri smo športne drese nadomestili z elegantnimi oblačili, se medsebojno podružili in si čestitali za številne dosežke.

Teja Perko, 2. a

SI ŽELIŠ KAJ PODOBNEGA TUDI TI?
Prični svojo pot in postani »raca«. Pridruži se nam na ŠUL-treningih vsak torek ob 13.30 v telovadnici ŠŠSB!

 Maruša Lešnik

Lorca po slovensko

Sredi oktobra smo se dijaki Srednje šole Slovenska Bistrica po dolgih štirih letih čakanja zopet odpravili na prijateljsko izmenjavo v Španijo. Za en teden smo lahko izkusili španska življenja naših vrstnikov iz Lorca, ki pa se bodo januarja soočili s pravo slovensko zimo, ko nas bodo obiskali tudi oni.

Morje, paella, palme, sonce, siesta – so bile asociacije na Španijo, kamor smo se odpravljali. Pot do Lorca je bila dolga, a potovanje nas je mučilo veliko manj kot vznemirjenje pred prvim srečanjem z družinami. Pravijo, da ni večje razdalje med tem, kako si misliš, da bo, in tem, kako je na koncu. Že predstavljati si je bilo težko, kako in s kom bomo živeli naslednji teden, saj naših gostiteljev nismo zares poznali pa tudi o njihovem načinu življenja nismo vedeli veliko. Ampak naše španske

družine so s svojim gostoljubjem in odprtostjo presegle pričakovanja in opustile vse naše morebitne dvome o izmenjavi.

Bistvo življenja pri družinah je bilo spoznavanje druge kulture, s katero se še nismo srečali, neposredno iz prve roke. Zato je bila potrebna velika mera strpnosti in prilagodljivosti z naše strani, saj smo nekateri doživeli manjši kulturni šok. S preprostimi navadami, kot so hoja s čevlji po hiši in tremi poljubi na lica ob prvem srečanju, znanim popoldanskim počitkom – siesto, so nas Španci presenečali vsak dan. Predvsem pa se je njihov dan razlikoval od našega po minevanju časa. Od trenutka, ko smo prišli v Španijo, je čas tekel počasneje. Jutra so bila sicer zgodnja, kot smo jih vajeni, a čez dan se je videlo, da se ljudem nikamor ne mudi. Tudi če je bil naslednji dan delovni, je

bilo normalno iti zvečer ven in se družiti do (za naše pojme!) poznih večernih ur. Kljub majhnosti Lorca je bilo v mestu vedno veliko ljudi, večerni vrvež pa je bil bolj umirjen, kakor bi pričakovali.

Druga stvar, zaradi katere nas je Španija popeljala v povsem drugi svet, je bila hrana. Španci zase pravijo, da je njihova kulinarika ena izmed najboljših na svetu in temu se ni dalo oporekati. Kot bi naše babice vsako nedeljo pripravljale govejo juho, so njihove pripravljale paello. Vsak izmed nas jo je poskusil vsaj enkrat, mnogi smo tudi sodelovali pri sami pripravi. Imelo je poseben čar – videti družino, kako se zbere ob ogromni ponvi rižote, saj je spominjalo na naše nedeljsko kosilo. Tudi zajtrk je bil poln presenečenj, saj Španci pogosto zjutraj jedo kruh z olivnim oljem, paradižnikom in nepogrešljivim pršutom.

Kaja Vidmar

Pršut je stalnica v španski hiši, kot je v Sloveniji suha salama. Ne smemo pa pozabiti na špansko tortiljo, gazpacho, churrose, tapase in mnoge druge jedi, ki niso manjkale pri mizi.

Izmenjava je bila izkušnja, ki nas je marsičesa naučila, med drugim tudi jezika. Za nekatere je bila to odlična priložnost za piljenje španščine z naravnimi govorci, za druge pa se je izkazalo za preizkus iznajdljivosti, kako se sporazumevati brez razumevanja jezika. Vsekakor pa lahko, tako mi, kot tudi Španci, potrdimo, da je prevajalnik postal naš najboljši prijatelj. Tudi fotografije so prišle prav, ko smo jim poskušali opisati slovensko kuhinjo. Največji enigmi sta jim ostali juha s palačinkami ter kislo zelje. Kulture pa nismo spoznavali le z ljudmi, temveč tudi z izleti, ki smo jih

imeli po Španiji. Od Granade in Mini Hollywooda do izletov z družinami po Murcii smo vsak dan spoznavali ta majhen košček Španije.

Vezi so sklenjene, spomini ustvarjeni. Z gotovostjo lahko rečemo, da je bila izmenjava uspešna. To potrjujejo solze, ki so nam privrele na plano ob odhodu domov, ko so jokale tudi španske mame, ki so nam prišle mahat v slovo. Zanimivo, kako hitro smo prešli iz neznancev v družino. Čeprav se bomo z našimi sovrstniki verjetno videli le še enkrat, so se med nami spletla posebna prijateljstva. Kljub razlikam v jeziku, navadah, običajih in kulturi smo ustvarjali spomine, ki nas bodo povezovali ne glede na to, kje na svetu bomo.

Jerneja Vavdi, 2. b

arhiv SŠSB

osebni arhiv

Tudi študentje gredo pozimi na jug

Intervju z nekdanjo dijakinjo SŠSB Valentino Uaudi

Leto 2022 je bilo obarvano z mednarodnimi izmenjavami, a ne le na naši šoli. Po dveh letih omejenega potovanja se je vse več tako dijakov kot študentov odločilo za študij v tujini. Se vam je že kdaj zgodilo, da ste sredi Sicilije, kjer boste preživeli naslednjih šest mesecev, in ste se pravkar zaklenili iz lastnega stanovanja, edina oseba, ki bi vam lahko pomagala, pa govori le italijansko? Če je odgovor ne, potem naj vam naša nekdanja dijakinja Valentina zaupa, kako se rešiti iz te zagate in se hkrati vživeti v sicilijansko kulturo, kot jo poznamo le iz Botra.

V Botru je Sicilija predstavljena kot sončna dežela kanolov ter italijanskih mafijskih družin. Zato nas najprej, Valentina, zanima ključno vprašanje. Ali je Sicilija res tako zloglasna, kot je opevana v filmih?

Stvari so se v zadnjih štiridesetih letih precej spremenile. Italija, predvsem Sicilija, je bila pred začetkom osemdesetih zelo pod udarom različnega kriminala. Sredi osemdesetih so tako začeli z enim največjih sojenj mafijskim akterjem, imenovanim Maxi Trial. Za namen sojenja je bilo postavljeno sodišče znotraj zapora v Palermu, kjer so obsodili več kot 300 posameznikov. Po šestih letih sojenja so se stvari ohladile in umirile. Vse skupaj je pustilo močen pečat na Sicilijo, saj sta bila v

času sojenja izvedena atentata na glavna pobudnika in sodnika Giovannija Falconeja in Paola Borsellina.

Danes je Sicilija mirna, a temperamentna dežela s čudovito pokrajino. Ljudje so prijazni do tujcev, vsakomur želijo predstaviti najboljšo plat Sicilije, ponuditi najboljšo jed in jih naučiti sicilijanskih besed (Sicilija ima svoj jezik, vendar je uradni jezik italijanščina). Družina je sveta in najpomembnejša vez med ljudmi, druga pa je zagotovo hrana.

Praviš, da so domačini zelo prijazni. Ker si živela v centru Sicilije ... Kako je z mešanjem kultur? Je veliko tujih študentov?

Sicilija je že od nekdanj stičišče mnogih kultur in pokazatelj življenja v simbiozi z drugimi kulturami. V arhitekturi Palerma lahko na vsakem vogalu vidimo vplive bizantinske, normanske, arabske in italijanske kulture. Najlepši primer tega je glavna katedrala v Palermu. Arhitektura v Palermu je odraz stičišča kultur s številnimi različnimi stili gradnje skozi stoletja. Dandanes je na Siciliji veliko migrantov iz Indije in Afrike, veliko pa je tudi tako imenovanih digitalnih nomadov. Vsi ti so lepo sprejeti in vsak pripomore, sicer na svoj način, k boljši predstavi Sicilije v svetu.

Palermo ni znan kot Erasmus mesto, ampak v času moje izmenjave je bilo tam več kot 500 Erasmus študentov z vsega sveta. Imela sem srečo spoznati ne samo evropske študente, temveč tudi študente z Bližnjega vzhoda, severne Afrike, Amerike in Azije. Na ta način sem podrobneje spoznala njihove kulture, prevzela kakšno navado, se naučila besede ali dve v njihovem jeziku ter navezala posebno prijateljstvo, za katero upam, da bo trajalo doživljenjsko.

Kako si se pravzaprav odločila za izmenjavo v Palermu? Kakšni so bili tvoji razlogi, da si podaljšala izmenjavo?

Poletja so v Sloveniji postala prekratka (smeh). Želela sem nekam na toplo, kjer poletje sega dolgo v jesen in zimo. Imela pa sem tudi veliko osebno željo podrobneje spoznati italijansko in sicilijansko kulturo in iti preko znanih stereotipov.

Na izmenjavo sem najprej odšla samo za en semester, nato pa sem se tako vklopila v okolje, pridobila prijatelje, da sem se odločila, da ostanem še en semester. No, pa tudi ni me kaj preveč vleko na dvajsetih stopinj nazaj na minus pri nas. ;)

Velja stereotip o Italijanih, da angleščina ni njihova vrlina. Bi ga potrdila? Kako se je to videlo skozi tvoje šolanje na fakulteti? Se ti zdi pomembno, da poznamo jezik gostujoče države, ko gremo na izmenjavo?

Na Siciliji, kot že omenjeno, govorijo svoj jezik, ki je tako drugačen od standardne italijanščine, da je priznan kot samostojen manjšinski jezik, ki ga trenutno ne govori več veliko ljudi. Vse več je znanja angleščine, sploh na univerzah. V mojem primeru ... Izbrala sem angleški program, tako da tam nisem imela težav s sporazumevanjem ne s sošolci ne s profesorji. Zunaj univerze pa sem imela kar nekaj preglavic s svojim ne preveč dobrim znanjem italijanščine. Tako smo se morali sporazumevati pol italijansko, pol angleško, s pomočjo prevajalnika ali pa kar s kretnjami.

Absolutno je pomembno poznavanje osnov jezika gostujoče države, saj s tem izkazujemo zanimanje in spoštovanje do države, sploh na daljšem potovanju. To je konec koncev tudi namen Erasmosa – namreč jezikovna izmenjava.

Kakšno je bilo študentsko življenje zunaj predavalnic?

Naporno (smeh). Vsekakor nepozabna izkušnja, polna smeha, novih prijateljstev, potovanj ter zabav. Ne povejte mojim profesorjem, ampak ker so bila predavanja prek spleta, je moja sobo med predavanji velikokrat zamenjala kar plaža. ;)

Vključena sem bila tudi v dve organizaciji. Prva je bila Erasmus Student Network, druga pa Expats Community (skupina digitalnih nomadov). Vsi so organizirali druženja in raz-

lične izlete vsak teden, tako da nam res ni bilo dolgčas.

Če bi šla nazaj v september 2021, preden si odšla na izmenjavo, kakšen nasvet bi si dala?

Obstaja znan rek na jugu Italije: »Quando vieni al Sud piangi due volte, quando arrivi e quando te ne vai". Pomeni, da kadar greš na jug, jočeš dvakrat, ko prideš in ko moraš iti.

Sama sem imela kar težak začetek v smislu privajanja na kulturni šok, ki sem ga doživela. Zamislite si ... iti iz mirne Slovenske Bistrice s pet tisoč prebivalci v Palermo z več kot milijonom ljudi in kaosom na vsakem koraku! Vročina, glasni ljudje, avti vozijo in parkirajo, kjer želijo, ter hrana za vsakim vogalom. Kot je bil prihod na Sicilijo težak, je bil odhod še težji.

Za konec pa še našim bralcem zaupaj anekdoto o tem, kako narediti dober vtis na novega italijanskega soseda.

Drugi dan v stanovanju sem uspela tako zakleniti vrata, da jih ni bilo več mogoče odkleniti. Ostala sem pred vrati stanovanja. Poznala sem samo soseda, ki ni govoril angleško. Poskušala sem mu razložiti ... nato je ta klical mojega lastnika, ki pa je prav tako precej slabo govoril angleško. Začela sta iskati ključavničarja, a bil je petek ob petih popoldne. Če že pri nas nihče ne dela po peti uri, kaj šele na jugu Italije! Ampak po nekaj urah iskanja so našli nekoga, da je prišel popraviti vrata in sem lahko spet prišla nazaj v svoje stanovanje. S sosedom sva nato hitro postala prijatelja in nedolgo zatem tudi par. ;)

Jerneja Vavdi, 2. b

osebni arhiv

Jon Luka Obrul

Bilo je nekoč ... v Italiji

»Quanto sei bella Italia, magica!«

Neverjetna v svojih naravnih lepotah, kulturi in odsevih veličastne zgodovine. Sence lokov koloseja, ki še danes Rim opominjajo na moč nekdanjega imperija, viški renesančne arhitekture, ostanki vprašljivega vatikanskega bogastva, toskanski vrtovi in vinogradi, zibelka visoke mode, glasbe, dobrega vina in kulinarike ... Izjemna država, katere stvarniki se kvalificirajo v prav vse Dantejeve kroge pekla.

Vse to Italijo že stoletja postavlja na kulturni, gospodarski, politični in turistični zemljevid, kar pomeni, da ravno dosega kriterije in lahko postane destinacija za slovenskobistriške maturante.

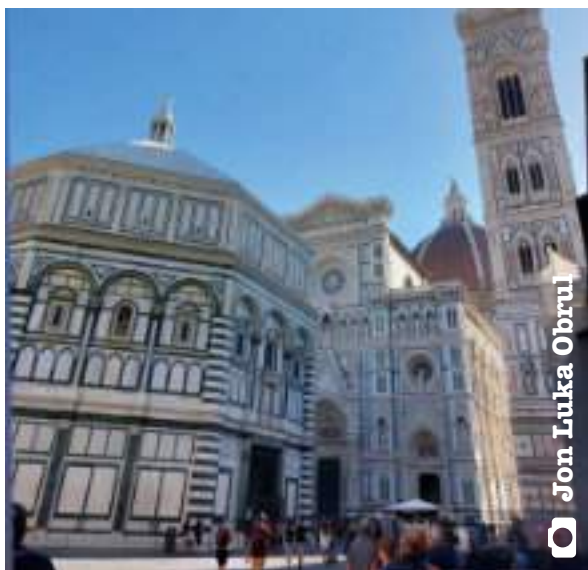
Po neprespani noči na avtobusu je napočilo jutro, z njim pa prva točka na seznamu ogledov. Središče srednjeveške evropske trgovine in financ, rojstno mesto renesanse in glavno mesto Toskane, Firenze. Čas za prvi,

pravi »espresso ristretto«. Ponte Vecchio, Piazza del Duomo, Michelangelov David in še mnogo drugih neprecenljiv umetnin, ki jih Medičejska metropola ponuja na ogled.

S potjo smo nadaljevali v Terme Montecatini, termalno srce Toskane, nato pa na obalo, kjer so nas pričakali hotel, nepozaben večer in noč, ki je le bežno ostala v naših spominih. Naslednje jutro nas je zopet pričakal avtobus in nas odpeljal do mogočnega

Jon Luka Obrul

Jon Luka Obrul

Jon Luka Obrul

obzidja, za katerim se skriva čudovita Lucca, čas za fettucine s tartufi, florentinski steak in šesto kavo, čemur je sledila še ena hitra fotografija Puccinijeve rojstne hiše ... in naprej do Pise. Na Polju čudežev nas je pričakal poševni stolp s katedralo in krstilnico. Sledil je povratak v hotel, nato pa kopanje v Ligurskem morju, tarok na plaži ob toskanskem sončnem za-

hodu in ponovitev zamegljene noči.

Naslednji dan je sledila dolga vožnja na vzhod, v miniaturno državico San Marino ... stoletja staro obzidje, za katerim se danes skriva nakupovalno središče. Proti večeru smo prišli v hotel in se prepustili še zadnjemu večeru v Italiji. Naenkrat nas je sredi mesta presenetil karneval, malo za-

tem pa sončni vzhod.

Zadnji dan pa še zabavišni park Mirabilandia: adrenalinske atrakcije in seveda Ducati world, svetišče za vse ljubitelje znamke. Ker pa svet deluje tako, da je vsega lepega enkrat konec, smo se zvečer že vrnili v Slovensko Bistrico.

»Grazie mille Italia!«

Jon Luka Obrul, 4. a

Jon Luka Obrul

Jon Luka Obrul

Koncert neverjetnega Harryja Stylesa

Harry Styles je bivši član benda One Direction. Z začetkom solo kariere leta 2016 se je njegova slava iz leta v leto povečevala. Njegova prva samostojna turneja Live on Tour je bila leta 2017. V tistem času je izdal album Harry Styles. Druga turneja Love on Tour se je začela leta 2020, a se je zaradi COVID-19 morala prekiniti. Po nestrpnem čakanju se je le nadaljevala leta 2022. Ker se je njegova prepoznavnost od 2017 zelo povečala, je ta turneja zajela še več držav. Seveda sem bila primorana, da ga spremljam tudi sama.

Obiskal je tudi Dunaj, kar je bilo glede oddaljenosti zame zelo ugodno. Koncert se je zgodil 16. julija 2022. Odšli smo zgodaj zjutraj z organiziranim prevozom, da smo bili tam že ob štirih. Ker sem imela sedež na tribuni, sem imela nekaj časa za ogled mesta in nakup majic. Zdi se mi, da je Harry Styles zelo priljubljen, saj ljudi sprejema, kakršni so. To je bilo na mestu koncerta zelo očitno. Vsi so bili barviti in zelo srečni. V dvorano sem odšla ob osmi uri, da sem zasedla svoje mesto.

Kmalu je na oder prišla predskupina Wolf Alice, ki je do takrat še nisem poznala. Bila je izjemna. Po nestrpnem čakanju in številnih prepetih pesmih s publiko se je nekaj čez deveto prikazal Harryjev bend. Začeli so s prvo pesmijo in kmalu je na oder priskakal Harry. Kričanje se je začelo, prav tako pa tudi ples. Oboževalci okoli mene niso sedli niti za trenutek, mnogi pa so jokali. Skupaj smo prepevali vse njegove pesmi, ga občudovali in se z njim smejali. Koncert je zajel vse, kar sem potrebovala: jok, smeh, veselje ... Seveda pa bi si želela, da bi še trajal, bilo je namreč čudovito!

Ko je zadnji kitarist odšel z odra, sem se začela odpravljati. Kogarkoli sem pogledala, je bil brez besed. Po ulicah do avtobusa nas je na stotine oboževalcev prepevalo njegove »ko-made«. Tega doživetja ne bom nikoli pozabila. Še dobro, da sem si za naslednje leto ponovno rezervirala vstopnico!

Eva Golob, 2. a

☐ Matej Maček

Naša šola nima le posluha, ampak tudi vizijo!

Festival Vizije je dogodek, ki se ga vsako leto znova razveselim. Letos je istočasno potekal tudi razgibani filmski festival Film-Freš – torej ni bil le konec tedna, ampak kar teden ljubiteljske kulture.

Vizije 2022 so potekale od 20. do 22. maja 2022 v Novi Gorici, na festival pa se je uvrstilo šest najboljših gledaliških predstav in tri najboljše lutkovne predstave iz Slovenije. Ker jih ustvarjajo tudi študentje, ki se bodo morda s temi področji ukvarjali profesionalno, in že uveljavljena kulturna društva, je dejstvo, da so se na Vizijah predstavili tudi naši dijaki, toliko bolj navdušujoče.

Ima pa ljubiteljska kultura eno prednost pred uveljavljeno profesionalno kulturo – pridevnik ljubiteljski izhaja iz glagola ljubiti, ljubiti kulturo z vsem srcem, ustvarjati, ne da bi za to zahtevali kar koli več kot osebno zadovoljstvo.

Festivalski konec tedna se je začel v petek zvečer v Kulturnem domu Nova Gorica z nastopom skupine Mandolina, ki nas je v filmski večer popeljala na krilih filmske glasbe v preobleki, kakršne nismo vajeni. S skladbami Sirtaki iz Grka Zorbe, Ne čakaj na maj, ljubezensko iz Botra in z drugimi nepozabnimi skladbami so poželi navdušujoč aplavz.

Kot že večkrat poprej so v tekmovalnem programu v kategoriji lutkovnih predstav nastopili naši lutkarji – Lutkovni krožnik v sodelovanju s Koruznim zrnem in mentorjem Matevžem Gregoričem – tokrat s predstavo Plašč po motivih Nikolaja Vasiljeviča Gogolja. Na odru so zablesteli igralci in animatorji Oskar Kleindienst (dijak Prve gimnazije Maribor), Anže Flis in Matej Sever iz lanskega 4. a, Jurij Tič iz 3. a, kitarist Miha Martinjak iz 4. a, ter Jaka Selakovič iz 4. a, ki je poskrbel za svetlobo in zvok. Ekipa je poglobljeno naštudirala Gogoljevo novelo in jo interpretirala z ruskim naglasom, s čimer je občinstvo na več mestih spravila v smeh.

Letos je bilo nekaj več lutkovnih predstav kot po navadi, izvrstnim gledališkim predstavam pa so se pridružili tudi odlični filmi, zato žirija (Gojmir Lešnjak Gojc, ki je bil tudi ambasador festivala ljubiteljske kulture, Anuša Kodelja in Rok Andres) ni imela lahkega dela.

Del festivala Vizije pa je tudi fotografski natečaj Fotovizije, v okviru katerega se je na razstavi v galeriji Tir v Kulturnem centru

Alenka Ajd Bratkovič

Mostovna predstavilo deset najboljših mladih fotografov, ki so ustvarili fotografske zgodbe na temo utripa grajenega prostora. Med njimi je bila tudi Vita Bratkovič iz lanskega 2. a (mentor Vasja Eigner), ki je navdih za svojo »fotozgodbo« našla v samostanu Studenice:

»Želela sem zajeti podobe življenja v propadajoči arhitekturi, pri čemer mi je življenje pomenilo predvsem zelenje, ki prerašča človeško stvaritev. Ko bo zgradba propadla in

ko človeka ne bo več, bo vse prekrila narava, ki vedno najde pot.«

Ustvarjalnost mladih iz vse Slovenije, ki smo ji bili po dveh letih zatišja priča, nam sporoča, da je prihodnost ne glede na vse svetla. Našim dijakom, vsem zdaj že bivšim in tistim, ki še gredo v šolske klopi na SŠSB, iskreno čestitamo ter se že veselimo Vizij 2023!

Alenka Ajd Bratkovič, prof.

Matej Maček

Alenka Ajd Bratkovič

Neja Prosenjak

Kaj pa Umetnije?

Umetnije 2022 so nas zagotovo zelo navdušile. Dijaki so ponovno izkazali svojo ustvarjalnost, unikatnost in najpomembneje – svoj pogled na življenje. Pomerili so se v sedmih kategorijah, in sicer s slikami, risbami, fotografijami, poezijo, zgodbami, skladbami in filmi.

Prva kategorija je bila namenjena polliterarnemu in literarnemu ustvarjanju. 1. mesto je dosegla Lana Prosenak (4. a) s svojima esejema o vlogi influencerjev, za katerega je dobila Gosarjevo nagrado, esej Po poti resnice pa je bil objavljen v kar dveh strokovnih revijah. 2. mesto

je osvojila Kaja Vidmar (3. b) s kratko zgodbo Vse, kar vidim, 3. mesto pa trije dijaki: Julija Fridrih (4. b), Dejan Gavrič (4. b) in Iris Motaln (3. b) s pismi miru.

Izsek iz eseja Po poti resnice

V življenju moramo vselej ohraniti zavedanje, da je količina znanja, ki ga imamo, neizmerno majhna. Že znanja, za katerega vemo, da ga nimamo, je ogromno, sedaj pa pomislite, koliko je šele znanja, za katerega se nikoli niti navedali ne bomo, da ga nismo osvojili ... Svojo intelektualno majhnost si moramo

priznati – že Konfucij je opozoril, da se resnično znanje navezuje na poznavanje obsega svojega neznanja. Hkrati pa se moramo zavedati tudi relativno majhne količine znanja, ki ga posedujejo drugi, kar nam bo koristilo, kadar bomo morali zavestno izločiti katero izmed informacij, ki nam jih podajajo.

Ali vam je res vsem vseeno? Ali ste vi in svet okoli vas zgrajeni iz resnice ali laži?

Lana Prosenak

V drugi kategoriji je bilo pet nagrajencev. V poeziji je prvo mesto ponovno osvojila Lana Prosenak (4. a), in sicer s pesmijo, sestavljeno iz naslovov številnih knjig gimnazijskega branja. Julija Fridrih (4. b) je pristala na drugem mestu, na tretjem Iris Motaln (3. b), četrta je bila Tara Prosenjak (3. č), na petem mestu pa Lori Zafošnik (1. b). Omeniti moramo tudi dijake četrth letnikov, ki so ustvarjali družbenokritične konse. Zelo so se izkazale Anika Nagode, Lana Leskovar, Živa Ana Germ in Tjaša Vivod. Na tekmovanju iz haikuja v španščini pa je prvo mesto dosegla Aneja Lončarič (3. b).

V tretji kategoriji so se dijaki potegovali za prepoznavnost na likovnem področju. Na prvem mestu je bila s svojo odlično sliko Neja Prosenjak (4. b), na drugem Anika Nagode (4. b), na tretjem mestu pa Luka Urban Kitek (3. b) in Aleksander Emeršič (1. b).

Četrta kategorija je predstavila področje lutkovnega ustvarjanja, na katerem so se odlično odrezali dijaki iz Lutkovnega krožnika s predstavo Plašč – Matej Sever, Anže Flis, Jaka Selakovič, Miha Martinjak in Jurij Tič.

Peta kategorija je bila glasbena, najprepoznavnejša akterja pa sta bila šolski bend, ki je popestril vsako prireditve, prav tako pa so z zborom pod vodstvom Gašperja Kundiha odlično izvedli Zborovizijo.

Na področju fotografije (šesta kategorija) sta blesteli Lana Leskovar in Sara Bolko, ki sta bili tudi zmagovalki tega dela natečaja. Potekala sta namreč dva natečaja, Maske in Mladost. Fotografije so razstavili v velenjski galeriji. Seveda pa moramo omeniti tudi Saro Islamosko, ki je osvojila drugo mesto, na

tretjem pa so se znašli Zala Klančnik, Veronika Šela in Matjaž Korošec.

Profesor Vasja Eigner je z uvrstitvijo na stopničke pohvalil in nagradil tudi druge dijake naše šole:

1. mesto: Lana Prosenak (4. a) Lana je ponovno navdušila, tokrat s pokrajinskimi fotografijami, pri čemer je treba izpostaviti njeno tehniko ter občutek za kompozicijo.

2. mesto: Vita Bratkovič (2. a) Vita je osvojila drugo mesto s temo Utrip grajenega prostora, razpisano na vseslovenskem festivalu FotoVIZIJE. Predstavila se je z fotozgodbo Življenje samostana Studenice in se pohvalno uvrstila med deset izbranih fotografov. Tako se je z njimi predstavila na razstavi v Novi Gorici, na festivalu VIZIJA.

3. mesto: Klara Jevšinek (2. č) Klara se izboljšuje v tehniki in vse bolj navdušuje s svo-

jimi motivi v okolici skozi oči fotografa.

Zadnja kategorija je bila filmska. Leta 2019 je nastalo šest kratkih filmov, ki so prejeli pet nagrad ter celo dve srebrni priznanji na državnem filmskem tekmovanju. Prva tri mesta so osvojili:

1. mesto: film Spanec je le smrt v preobleki

2. mesto: film Krekster

3. mesto: filma Večnost v minljivosti in Urejeni svinčniki ali popolno življenje

Maturanti so prav tako posneli film z naslovom (Ne)običajen dan, ki se je predvajal na prireditvi.

Vsi dijaki so se zelo izkazali in nas ponovno presenetili. S svojimi umetnijami so na prečudovit način predstavili svoje poglede ter strasti. Veselimo se, kaj bodo prinesla naslednja leta.

Eva Golob, 2. a

□ Lana Leskovar in Sara Bolko

arhiv SŠSB

Peka vaflejev in zaključek Bralne značke SŠSB

V lanskem šolskem letu smo na naši šoli prvič izvedli prenovljeno bralno značko, da bi dijake spodbudili k branju in da bi se vsak ponedeljek v glavnem odmoru družili na udobnih naslanjačih v naši knjižnici, seveda s prebranimi knjigami.

V lanskem šolskem letu je v projektu sodelovalo presenetljivo veliko dijakov vseh programov. 21. junija smo v okviru projekta Noč knjige pripravili tudi sladki zaključek s kratkim programom. Zaključka so se lahko udeležili vsi dijaki, ki so

bralno značko končali, in tudi tisti, ki so le sodelovali.

Za začetek smo spekli sladke vafle, nato pa je vsak izvlekel po eno misel iz knjige Nike Kovač Pisma tebi, jo prebral ter tudi argumentiral. Tako smo spregovorili o najrazličnejših temah: o pogumu, prijateljstvu, ljubezni, altruizmu, o tem, ali znamo reči ne, o bolezni, sprejemanju drugačnosti in še o čem. Na koncu je vsak predstavil svojo najljubšo knjigo s seznama in jo priporočil v branje.

Bralna značka poteka tudi letos ob ponedeljkih med

glavnim odmorom. Če se je še nisi udeležil, te vabimo, da se nam pridružiš in predstaviš pet prebranih knjig, za kar lahko prejmeš tudi odlično oceno.

Pri bralni znački so vrata literature odprta na stežaj, dijaki si lahko izberejo številne pustolovske, razburljive, problematične ali pa zgolj romantične knjige, skratka tiste, ki jih bodo brali z veseljem in užitkom. Eno od knjig pa moramo letos izbrati s seznama, ki so ga pripravili naši profesorice in profesorji.

Špela Črešnar, 2. a

arhiv SŠSB

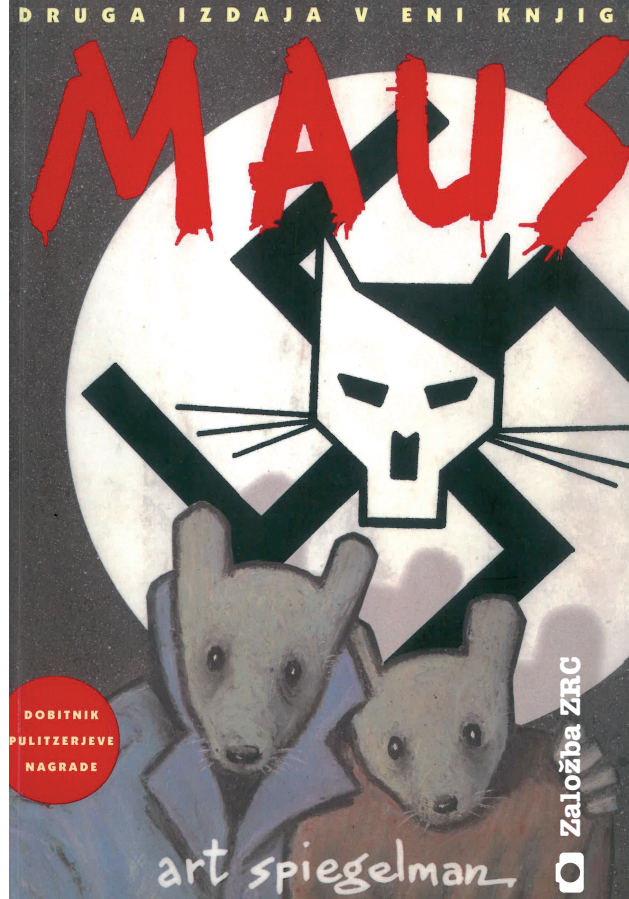

Špela Črešnar

Evald
Flisar
Damijan
Stepančič

Risarski slog Damjana Stepančiča se lepo ujema s pisanjem Evalda Flisarja.

Spiegelmanov Maus spregovori o najtemnejšem obdobju človeške zgodovine.

Šund? Ne, umetnost!

Edinstveni način pripovedovanja zgodb ima svoje mesto tudi v naši šolski knjižnici.

Strip je umetniška zvrst, pri kateri ustvarjalci zgodbe pripovedujejo s slikami, postavljenimi v določeno zaporedje, in besedili, ki večinoma predstavljajo dialoge. Z njimi želijo pri bralcu doseči podobne učinke kot pri drugih umetniških zvrsteh.

Zgodovina stripa sega v devetnajsto stoletje, čeprav bi določene elemente zvrsti lahko našli že v poslikavah jamskega človeka ali v zapisih starodavnih civilizacij iz časov pred iznajdbo znakovnega zapisovanja besed.

Uradno rojstvo stripa povezujemo s časom, ko so časopisi začeli objavljati satirične ilustracije in prve stripovske pasice, angleško comic strips, kar bi v dobesednem prevodu pomenilo smešni trakovi.

Za prelomni umetniški izdelek na področju stripa velja Yellow Kid (Rumeni deček, izhajal je med letoma 1895 in 1898), ki ga je ustvaril Richard F. Outcault, v njem pa je prvi uporabil stripovske oblačke za označevanje govorne besede upodobljenega lika. Zanimivost: pridevnik rumeni se je kasneje prav zaradi rumenega dečka uveljavil v povezavi z ru-

menim tiskom (saj veste, šokantno, senzacionalno!).

Kasneje, v tridesetih letih prejšnjega stoletja, pa so založniki stripovske pasice začeli združevati v stripovske knjige, ki so se med bralci dobro prijele.

Čeprav danes strip povezujemo predvsem z Marvelovimi superjunaki, pa je zgodba v Evropi drugačna. Zlasti Belgijci, Španci, Italijani in Francozi so v kombinaciji vizualnih in pripovednih elementov videli velik potencial in so v stripu pogosto spregovorili o resnih družbenih temah, ljubezni, vojni – François Mauriac, stripovski akademik, je v sedemdesetih letih strip imenoval “deveta umetnost” in mu tako pripisal značaj resne umetniške forme in kulturni pomen.

Umetnosti so sicer razvrščene od prve do osme po naslednjem vrstnem redu: arhitektura, kiparstvo, slikarstvo, glasba, književnost, gledališče, film, medijska umetnost in strip. Danes so se tej lestvici na desetem mestu pridružile še digitalne oblike ustvarjanja (tudi videoigre).

Odnos do stripa pri nas pa je bil diametralno nasproten: v prejšnji domovini smo

odraščali ob duhovitih domislicah Alana Forda in njegovih sodelavcev ter široki paleti zahodnih likov Zlatne serije in Lunov Magnus Stripa, a je tovrstna literatura veljala za šund, čeprav se je marsikateri otrok prav s pomočjo stripa naučil brati ali se celo navdušil za resnejše literarne naslove.

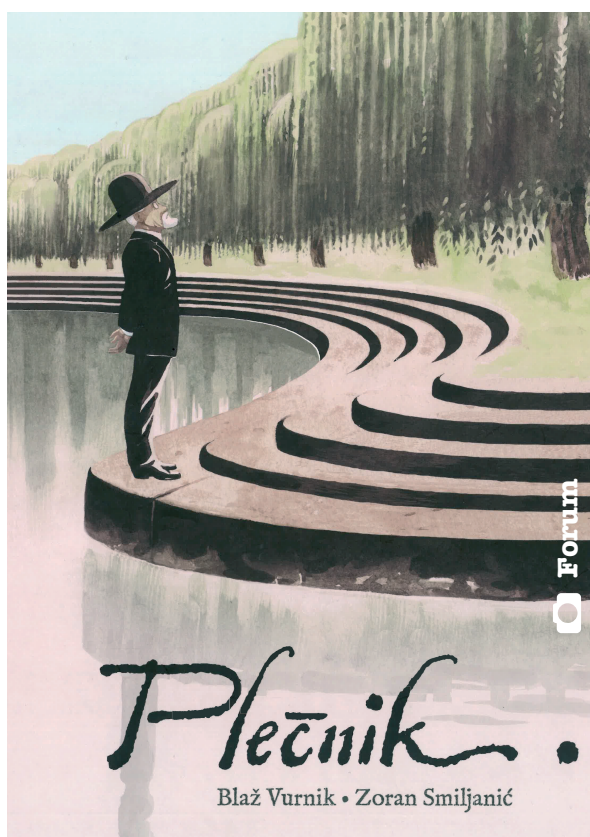
Zaradi te etikete so tudi številni kakovostni stripi domačih jugoslovanskih stripovskih ustvarjalcev s svojimi izdelki težje prihajali do bralcev. Zanimiva izjema je Miki Muster, ki je bil, je in verjetno še dolgo časa bo izjemno priljubljen ustvarjalec.

Ko govorimo o stripu, ne moremo mimo besedne zveze "graphic novel", ki to zvrst uvrsti med literarne žanre in ji daje še večjo težo. V slovenščini smo pred časom dobili poimenovanje roman v stripu, v zadnjem času pa je založba VigeVageKnjige precej uspešno uvedla izraz risoroman.

Eden najvplivnejših izdelkov je tukaj vsekakor Maus, zgodba o preživetju holokavsta, ki jo je spisal in zrisal Art Spiegelman. V osemdesetih je izhajal v nadaljevanjih, leta 1986 pa je izšel v knjižni obliki. Leta 1992 je prejel prestižno Pulitzerjevo nagrado in s tem zvrst uveljavil kot priznana umetnost. Z izkušnjo preživetja koncentracijskega taborišča se ukvarja tudi Nekropola, strip, ki ga je po slovitem istoimenskem romanu Borisa Pahorja zrisal mladi zamejski Slovenec Jurij Devetak in je izšel lani pri Mladinski knjigi.

Obe knjigi najdete tudi v šolski knjižnici, kjer imamo še več vrhunskih stripov, ki potrpežljivo čakajo na vas, da jih preberete –

Plečnikovo življenje je sijajno upodobil Zoran Smiljanič.

morda pa koga med vami vzpodbudi tudi k stripovskemu ustvarjanju.

Alenka Ajd Bratkovič

Nekropola

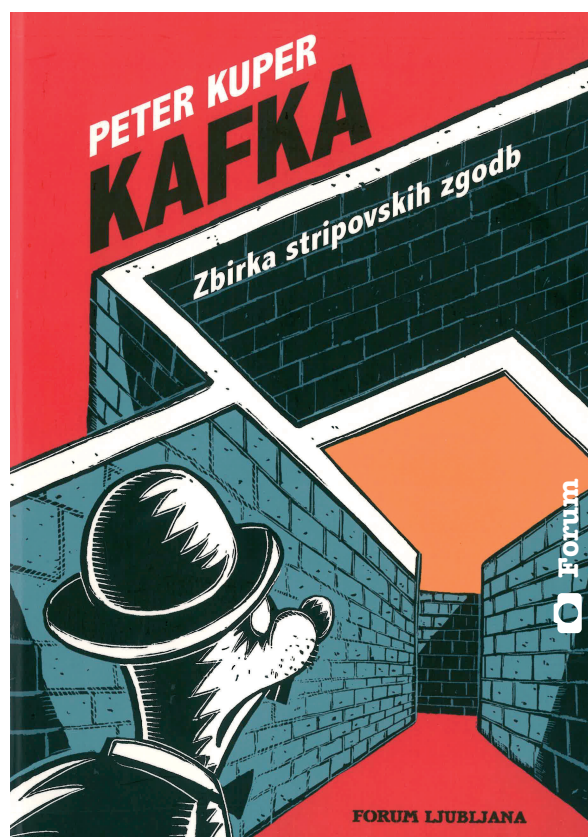
Borisa Pahor • Jurij Devetak

Mladinska knjiga

Stripovska mojstrovina mladega Jurija Devetaka po predlogi Borisa Pahorja.

Peter Kuper se je lotil kafkovskih tem.

Bilo je nekoč ... v Hollywoodu

Film – umetnost v sliki in zvoku, napeta zgodba, dobri igralci, kultni dialogi, pretresljivi prizori fikcije in resničnosti ... Da, govorim o tistem pravem filmu, ki izginja s svetlobno hitrostjo. Dandanes se ustvarjajo posnetki brez duše, prazen trak, poln nesmiselnih efektov, neresničnih zmožnosti in poceni scenarijev. Teme, zgodbe in dialogi, namenjeni množici, cenzurirani glede na smernice moderne družbe. Dela brez vsakršne umetniške vrednosti, ki lovijo komercialni uspeh. Še dobro, da ni bilo vedno tako, obstajali so namreč časi, ko ljudje niso videli sovražnega govora v črnem humorju in rasne diskriminacije, če se v filmu ni pojavila temnopolta ženska. Zlata leta Hollywooda so prinesla razcvet filmske in-

dustrije, ki se je iz leta v leto izboljševala ... Od Državljana Kana, Marilyn Monroe in prvega Jamesa Bonda do kontroverznih sedemdesetih in kasnejših mojstrovih devetdesetih let 20. stoletja, ki so predstavljale vrh filmske scene – premiere, vredne Hollywood Boulevarda.

Seveda še vedno delajo dobre filme, so pa prej redkost kot pravilo. Kljub vsem negativnim vplivom 21. stoletja, ki so za vedno pokvarili Hollywood, pa imamo srečo, da nam moderna tehnologija omogoča ogled tistih pravih stvaritev in to kadarkoli, kjerkoli. In kateri so tisti genialni filmi, vredni ogleda? Danes vam razsvetlim zamagljeni filmski um in vam predstavim 10 modernih klasik kvalitetnega filma.

10. mesto: **Seven (Sedem, 1995, 127 min.)**

Neon noir kriminalna drama Davida Fincherja v zgodbi prikaže mladega detektiva Davida Millsa (Brad Pitt), ki se skupaj s svojim starejšim kolegom Williamom Somersetom (Morgan Freeman) poda na sled psihopatu, ki žrtve izbira po ključu sedmih smrtnih grehov – požrešnost, pohlep, lenoba, nečistoča, napuh, zavist, jeza. Morilčeva ideja predstavlja umazano, sprevrženo družbo, ki jo je treba očistiti.

9. mesto: **Pulp Fiction (Šund, 1994, 154 min.)**

Postmodernistična krimi-nalka Quentina Tarantina, ki v razmetanem vrstnem redu prikazuje tri različne zgodbe dveh plačancev losangeleškega podzemlja, Julesa

Winnfielda (Samuel L. Jackson) in Vincenta Vege (John Travolta). Film je kompleksen preplet humorja, nasilja, hommagea in referenc, ki skozi naključne dogodke predstavljajo iluzijo nesmiselnega življenja.

8. mesto: Forrest Gump (Forrest Gump, 1994, 141 min.)

Robert Zemeckis v svoji komični drami predstavi preprostega, nizko inteligentnega Forresta (Tom Hanks), ki v obdobju hladne vojne doživi življenje vrhunskega športnika, vojaka v Vietnamu in uspešnega poslovneža. Kljub nacionalni slavi, srečanju s Kennedyjem, z Nixonom in bogastvu pa je njegov smisel življenja le Jenny.

7. mesto: Goodfellas (Dobri fantje, 1990, 145 min.)

Scorsesejeva mojstrovina, posneta po resnični zgodbi, ki prikazuje življenje mladega Henryja Hilla (Ray Liotta), ki si že od otroštva želi postati član mafije. Želja se mu uresniči, ko spozna gangsterja Jimmyja Conwaya (Robert De Niro) in Tommyja DeVita (Joe Pesci). Ujame se v svet kriminala, denarja in mamil, dokler na koncu ne konča kot ničla v programu zaščite prič.

6. mesto: Apocalypse now (Apokalipsa zdaj, 1979, 147 min.)

Francis F. Coppola predstavi zgodbo vojaškega oficirja Benjamina Willarda (Martin Sheen), ki dobi posebno nalogo, in sicer mora odpotovati v Vietnam, prečkati mejo s Kambodžo, kjer mora ujeti in umoriti visokega častnika Walterja Kurtza (Marlon Brando). Temu naj bi se kratko malo zmešalo, saj ne upošteva več ukazov in si je sredi džungle

ustvaril svoje malo kraljestvo, v katerem vlada le po svojih pravilih.

5. mesto: Casino (Kazino, 1995, 178 min.)

Martin Scorsese tokrat prikaže Las Vegas v sedemdesetih in osemdesetih letih, prizorišče organiziranega kriminala, mesto pa v celoti obvladujeta mafija in denar. »Ace« Rothstein (Robert De Niro) je poklicni kockar, ki mu mafija zaupa najimennejši kazino v mestu greha. Njegovo dokaj mirno življenje zapleteta ljubezen Ginger (Sharon Stone) in gangster-ski prijatelj Nicky Santoro (Joe Pesci).

4. mesto: The Deer Hunter (Lovec na jelene, 1978, 184 min.)

Michael (Robert De Niro), Steven (John Savage) in Nick (Christopher Walken) so mladi tovarniški delavci iz Pensilvanije, ki se prijavijo v vojsko, da bi se borili v Vietnamu. Pred odhodom se Steven poroči z nosečo Angelo, njuna poročna zabava pa služi tudi kot poslovilna zabava pred odhodom v vojno. Čez nekaj časa in mnogih grozotah trije prijatelji padejo v roke vietkongovcem in ti jih pripeljejo v taborišče, v katerem so prisiljeni drug proti drugemu igrati rusko ruleto. Michael jim omogoči pobeg, vendar se kmalu spet ločijo. Film je prejel pet oskarjev.

3. mesto: Schindler's list (Schindlerjev seznam, 1993, 195 min.)

Steven Spielberg prikaže resnično zgodbo nemškega industrialca Oskarja Schindlerja (Liam Neeson), ki je pred holokavstom rešil več tisoč poljskih Židov. Čeprav ga je gnala misel na denar in življenje v visokih družbenih

krogih, ga je vojna spremenila v povojnega heroja, ki je izigral nacistični režim.

2. mesto: Irishman (Irec, 2019, 209 min.)

Frank »Irec« Sheeran (Robert De Niro) je voznik tovornjaka in naenkrat postane mafjski sodelavec v družini Russela Buffalina (Joe Pesci), s katerim se spoprijatelji. Russel ga postavi za posrednika med mafijo in kontroverznim sindikalistom Jimmyjem Hoffo (Al Pacino), čigar unija International Brotherhood of Teamsters izdaja ogromna posojila, ki pomagajo graditi njihov ilegalni imperij. Povezave s Hoffo in mafijo ga privedejo v kompleksne situacije, ki segajo vse do Kennedyja in najvišjih državnih organov.

1. mesto: The Godfather (Boter, 1972, 175 min.)

Boter »Don« Vito Corleone (Marlon Brando) je vodja mafjske družine Corleone v New Yorku. Zgodba se začne na hčerkinini poroki, na katero pride tudi Michael (Al Pacino), Vitov najmlajši sin in odlikovani marinec iz druge svetovne vojne, ki pa ne pokaže nikakršnega interesa do sodelovanja v družinskih poslih. Vito je močan človek in je prijazen do vseh, ki ga spoštujejo, vendar je neusmiljen do tistih, ki ga ne. Naenkrat se pojavi mafjski povzpetic, ki Vita prosi za dovoljenje prodaje mamil, a ga ta gladko zavrne. Sledi spopad med Vitovimi bledečimi, starimi vrednotami in novimi načini, zaradi katerih Michael začne mafjsko vojno proti vsem, ki bi lahko razbili družino Corleone.

Jon Luka Obrul, 4. a

NETFLIX

Zasvajajoča Wednesday

Wednesday je ameriška nadnaravna komična televizijska serija grozljivk z osmimi epizodami. Wednesday Addams se je na filmskih platnih in televizijskih zaslonih s svojo družino pojavila že večkrat, prvič pa je bila v vlogi protagonistke.

Glavna junakinja te serije je, kot že ime pove, Wednesday, nenavadna najstnica, ki se šola na akademiji Nevermore, šoli za izobčence. Tam najdemo vse od volkodlakov do siren, takšnih ali drugačnih posebnostev.

Wednesday je vedno oblečena v črno-bela oblačila, njeno pravo nasprotje pa je njena cimra Enid, dekle, ki je volkodlakinja in je vedno oblečena v precej barvna oblačila. Njuna soba je z barvami razdeljena na polovico: na strani, kjer je Enid, je vse v barvah, na strani, kjer prebiva Wednesday, pa je vse črno.

Z Wednesday je vedno tudi Thing, roka brez telesa, ki ji pomaga razrešiti skrivnost, kdo je pošast, ki napada dijake.

Vsaka epizoda serije je zelo napeta ... Ko

končamo z gledanjem ene, moramo takoj pogledati še naslednjo epizodo, saj nas zanima, kaj se bo zgodilo. Na trenutke je malo grozljivo, a večinoma je le zanimivo in gledalca zelo pritegne h gledanju. Zdi se mi, da so igralci tudi zelo dobro odigrali svoje vloge.

Wednesday je bila premierno predvajana 16. novembra 2022, na Netflixu pa je bila predstavljena 23. novembra in je prejela pretežno pozitivne ocene kritikov. V treh tednih po izidu je postala druga najbolj gledana serija na Netflixu v angleškem jeziku.

Igralka, ki igra glavno junakinjo Wednesday, je Jenna Ortega, ki je za igranje tega lika prejela nominacijo za zlati globus. Igrajo pa še drugi igralci, kot so Riki Lindhome, Hunter Doohan, Emma Myers ...

Dandanes to serijo pozna skorajda vsak in vsi si jo želijo ogledati, tako da je skoraj nujno, da si jo ogledaš tudi ti.

Taja Leskovar, 2. a

Črni panter: Wakanda za vedno (angl. Black Panther: Wakanda Forever)

Leta 2018, torej pred štiri-mi leti, je na mednarodno filmsko sceno prišel prvi del Marvelovega filma Črni panter. Lansko leto v začetku novembra pa je v kinodvorane prišlo njegovo nadaljevanje Wakanda za vedno.

Zgodba govori o izmišljenem narodu Wakanda, kar naj bi bilo tudi ime za edino afriško državo, ki je ni prizadel uničujoč vpliv rasizma in kolonizacije. Življenje v tej deželi je prikazano kot nenavadna mešanica napredne tehnologije in tradicionalnega sobivanja. V zgodbi je prikazano, kako je pred tisočletji na Zemljo treščil meteorit, ki je dal nekaterim ljudem nadnaravne moči. V obeh filmih je zgodba podobna. Narod žaluje za kraljem, medtem ko se bori za svoj obstoj pred sovražnimi narodi.

Lik Črnega panterja se je prvič pojavil v stripovski izvedbi leta 1966, pisca stripov Jack Kirby in Stan Lee pa sta inspiracijo dobila v več zgodovinskih dogodkih in osebah, npr. v domačih bojovnicah, plemenu Dogonov, ljudeh Tuaregih, zagovornikih pravic temnopoltih ljudi Martinu Luthru Kingu in Malcolm X.

Vse navedeno je močno vplivalo na slog oblačenja, razmišljanja, na pogum bojevnikov v filmu in v zgodbi nasploh.

Čakanje na nadaljevanje prvega dela filma je bilo za ljubitelje prvega dela filma poseben izziv, saj je leta 2020 glavni igralec Chadwick Boseman umrl zaradi raka na debelem črevesu, zato je marsikateri oboževalec podvomil o kvaliteti nadaljevanja filma. Marvel se zato ni odločil nadomestiti glavnega junaka, ampak njegovo smrt vključiti v zgodbo, kar se je izkazalo za zelo modro odločitev.

Glavne osebe v filmu (Ronda, Shuri, Namor, Nakia, Ironheart in Namora) gledalca popeljejo skozi zgodbo na prav edinstven način. Film je kljub temu, da je prišel v kinematografe komaj pred slabimi tremi meseci, prejel že nekaj nagrad, in sicer Washington D. C. Area Film Critics Association Award za najboljši dizajn, Golden Globe Award za najboljšo stransko igralko, Hollywood Music in Media Award za najboljšo izvirno pesem v celovečernem filmu ter African-American Film Critics Association Award za

enega izmed desetih najboljših filmov leta. V prihodnosti lahko nadaljevanje filma najverjetneje pričakuje še nekaj nagrad, saj je bil do sedaj nominiran že na sedem najstih prihajajočih podelitvah nagrad.

Mnogi filmski kritiki nadaljevanje filma hvalijo, saj naj bi zadostil visokim pričakovanjem, ki jih je postavil prvi del Črnega panterja, in to kljub tragični smrti glavnega igralca. Nekaj filmskih kritikov pa meni, da se nadaljevanje filma preprosto ne more primerjati s prvim delom.

Črni panter je revolucionarni kulturni film in hkrati pomemben korak pri predstavljanju in približevanju problematike manjšin ter temnopolte rase širšemu občinstvu širom po svetu. Film je ravno zaradi problematike, ki jo obravnava in jo pripoveduje na občinstvu privlačen način, vreden ogleda, saj v gledalcu prebuja razmišljanje o tem, kaj je v človeškem življenju resnično pomembno in zakaj se je vredno boriti kljub vsem razlikam, ki obstajajo med ljudmi.

Ema Pogorevc, 2. a

Foto Brbre

Kako naj zvoní, ko nam zvoní?

Ali znate povedati, koliko melodij se ta trenutek vrti na našem šolskem zvoncu? Kdo bi si mislil ... »Samo« pet jih je! To so mojstrovine največjih in najuspešnejših rock skupin vseh časov. Ker pa je večina današnjih otrok in najstnikov pozabila, da ta zvrst glasbe še sploh obstaja, je dobro, da vsaj tem petim pesmim vsak odmor prisluhnemo v šoli, v prispevku pa jim zaradi svetovne prepoznavnosti namenimo tudi nekaj vrstic.

STAIRWAY TO HEAVEN - LED ZEPPELIN

Led Zeppelin je bila angleška rock skupina, ki je s svojo glasbo in nastopi postala ena najbolj popularnih in vplivnih v zgodovini. Bili so vztrajni izumitelji nove glasbe, hkrati pa ostali popularni in dostopni.

Stairway to Heaven (slov. Stopnišče do nebes) je epska pesem, izdana leta 1971 na njihovem četrtem albumu. Mnogo ljudi meni, da je to najboljša rock pesem vseh časov. Nekateri kritiki rokenrola trdijo, da naj bi se, če jo predvajamo v obratni smeri, slišala sporočila s satanistično vsebino, kar pevec skupine zanika. Pesem je bila uvrščena na seznam skladb stoletja ameriške glasbene industrije.

COME TOGETHER - THE BEATLES

The Beatles so bili prva pomembnejša rock skupina. Precej so vplivali na nastanek in razvoj kasnejših glasbenih skupin tako v Veliki Britaniji kot po svetu. Mladina se je po njihovem vzoru branila striženja las, klasičnih

vzgojnih prijemov in preživelih tradicij. Beatli so z leti rasli, se razvijali in postavljali modne, filozofske ter glasbene smernice. Njihovo huronsko popularnost v začetku 60. let opisujejo z izrazom »beatlemanija«.

Come together je napisal John Lennon in jo predal Paulu McCartneyju, ki jo je z bendom tudi uglasbil. Pesem je uvodna skladba na njihovem albumu Abbey Road iz leta 1969 in je bila izdana tudi kot singel skupaj s Something.

DON'T STOP BELIEVIN' - JOURNEY

Journey je ameriška rock skupina, ki so jo leta 1973 v San Franciscu ustanovili bivši člani skupine Santana. Na začetku osemdesetih je skupina postala ena najuspešnejših rock zasedb tega obdobja. Rock himna srednjega tempa Don't Stop Believin' je nepozabna zaradi značilnega uvodnega klaviaturskega rifa. Refrena pesmi pa ne slišimo skoraj do konca, kar je tudi posebnost.

COCAINE - ERIC CLAPTON

Eric Patrick Clapton je angleški blues-rock kitarist. Cocaine je pesem, ki jo je leta 1976 napisal in posnel pevec in tekstopisec J. J.

Cale. Pesem pa je populariziral Eric Clapton, potem ko je bila njegova priredba izdana na albumu Slowhand leta 1977.

LED S SEVERA - BIG FOOT MAMA

Big Foot Mama je slovenska rock skupina, ki je bila ustanovljena leta 1990 v Ljubljani. Nastala je kot srednješolska skupina, ki je preigravala rock'n'roll uspešnice, že kmalu pa so člani začeli snemati avtorsko glasbo. Njihova zelo znana pesem pa je Led s severa z albuma Tretja dimenzija.

A JE TO - THEME SONG

Vsi smo, ko smo bili še majhni, gledali ta dva navihana lika iz risanke. Zdi se mi, da pesem popestri dan, še posebej, če pišeš test (in ti slučajno ne gre!) in kar naenkrat slišiš to nadvse zabavno melodijo.

No, v decembrskem času pa resnici na ljubo ni primanjkovalo niti božičnih pesmi, ki so veselo odmevale po hodnikih in učilnicah, kajne? ;)

Eneja Šoster, 2. a

Foto Brbre

Pišem, pišeš ...

V tokratni izdaji Čveke svojo pesniško žilico spet razkriva Iris Motaln, dijakinja 4. b. Z nami je delila nekaj izvrstnih pesmi, ki kar kličejo k poglobljenemu branju. V nadaljevanju pa vam ponujamo še kratko detektivko Blaža Brumca, dijaka 2. č. Vzemite si torej čas, naj vas stih odnesejo po poteh brezmejnega pesniškega sveta. Napolnite duhovne baterije, dovolite si umeti in resetirajte svoje misli. Če pa premorete več energije, naj vas navdušita primera inšpektorja Debevca.

V vsakem dihu se pojavi dvom,
da izgubim,
da padem,
da se več ne zbudim.

Potem je v vsaki resnici malo laži
in v vsakem dnevu je milijone skrbi.

Pa pride s srečo tudi kdaj bolečina
in skupaj z ljubeznijo koraka praznina.
Vsak pogum ima ob sebi strah
in človek nosi usodo drugih v rokah.

Pa se še ne predam,
še diham,
še sanjam,
še zmeraj vse te grozne misli preganjam.

Še živim,
se vsak dan na novo zbudim
in vsak večer, vedno znova, mirno zaspim.

Mislim

Misli so smešna reč,
človek jih sovraži, a jih ne more odvreč'.
Včasih nas sredi noči budio,
zaspati zvečer ne pustijo.

Iščejo odgovore na zmeraj nove zakaje,
za vsako povedjo postavljajo vprašaje.

Pričarajo nasmeš na obraz
ali pa solzo v očeh in v srcu mraz.
Vračajo nas med spomine vsak dan
in pomagajo skriti bolečine, ki si jim predan.

Pa še zmeraj vsak dan znova razmišljam
o vseh teh stvareh, ki me grejejo v hladnih dneh.

Mala princeska

Pogrešam te,
te tvoje iskrice v očeh.
Pogrešam te,
ta tvoj očarljiv nasmeš.

Pogrešam iskrenost,
ljubezen in tvoje veselje.
Pogrešam te, draga mala princeska,
pogrešam tebe in vse tvoje velike želje.

Še nosim spomine globoko v sebi,
tvoje bolečine, ko so bili vsi ob tebi.
Še te čakam, da se zbudiš,
da zopet vidim, kako žariš.

Pogrešam te,
mala princesa.
Pogrešam te,
zdi se, kot da si odšla v nebesa.

Še si tu, a te ni,
še sva srečni, le da zdaj sem jaz
in prej si bila le ti.

Pogrešam te,
vesela dama.
Pogrešam tvoje srce
in vse skrivnosti med nama.

Vrni se,
prosim te!

Pogrešam te,
ti nekoč svobodna ptica.
Pogrešam vse,
kar je tebi narisalo nasmeh na lica.

Ti si jaz
in jaz sem ti.
Ti si vse, kar je bilo,
in jaz sem vse, kar je in kar bo.

Čuvam te,
mala moja princeska.

Slab dan

Najslabši dan v življenju je ta,
ko nihče več pravega tebe ne pozna.
Ko pada dež in je nebo sivo,
ko v gostilni dobiš toplo pivo.

Slab dan te ujame,
ko si ga najmanj želiš,
in te vedno ulovi,
tudi če pred njim bežiš.

Kadar imaš slab dan,
raje ne govori z ljudmi.
Slabe volje ne nosi okoli,
pusti, naj se le tebe drži.

Najslabše pri vsem
in največji problem
je to, da karkoli storiš,
ničesar zares ne spremeniš.

Zaželi si le,
da če te slab dan ulovi,
da te po štiriindvajsetih urah tudi zapusti.
Ker verjemite mi,
najslabše je,
če slab dan traja več dni.

Iris Motaln, 4. b

Zanimiu dan

Sedel je na svojem že kar toplem usnjenem stolu v svoji sivi, še na pol temni pisarni. Dolgčas mu je bilo, saj je bil eden izmed tistih dni, ki v njegovi karieri veljajo za najbolj dolgočasne dni policistov. Včasih je hodil na določene kraje, meril hitrost voznikov in prehitre tudi nagradil s kazenskimi točkami, nekaterim pa je celo podaril vstopnico za ponovno opravljanje vozniškega izpita. Večina je bila zelo nezadovoljna s temi "prečudovitimi nagradami". Na žalost je kmalu ugotovil, da od teh napisanih darilnih bonov ne dobi sam niti za rezino salame, zato jih je začel pisati v veliko manjši meri, kar se je poznalo v žepu šefa policijske postaje.

Sedaj, ko je postal inšpektor, je dobil svojo pisarno, v kateri sedi cele dneve, premetava dokumente na računalniku in si jih natisnjene ogleduje, včasih vrže kakšnega v resnični ali pa računalniški koš ali pa ga počeka s svojo prečudovito pisavo, ki je ne zna nihče brati. Tu in tam sodeluje v kakšni policijski akciji, najraje pa se udeleži iskanja morilcev, ki s svojimi strašnimi dejanji jemljejo uboga, veči-

noma nedolžna človeška življenja. Čeprav jih večina to zanika, je njegova naloga, da dokaže, da lažejo. Najraje gleda, kako te, ki nočejo takoj priznati zločina, odpeljejo v zapor za nekaj let ali pa desetletij, rad pa prisluhne tudi njihovim zadnjim besedam na sodišču.

Tako je ob razmišljanju o svojem delu sedel na usnjenem stolu in buljil v računalnik. Ekran je bil še kar ugasnjen, čeprav je bil v službi že dobre pol ure. Kava je že bila na pol mrzla od temperature zraka, ki je iz zunanosti stavbe v velikih valovih plaval skozi stene v notranjost policijske postaje. Zato je bila kriva predvsem slaba izolacija in material, iz katerega je bila policijska postaja zgrajena, saj deske ne morejo zadržati toliko toplote, kot jo stiropor, enojno steklo v oknih pa tudi ne zadrži toliko toplote kot dvojno ali pa trojno.

Med vsem tem je njegov želodec postal lačen. Začelo mu je kruliti. Prvič, nato drugič.

Ni opazil. Ko mu je tretjič zakrulilo, pa ga je tako zelo glasen zvok zbudil iz razmišljanja. Vstal je, odšel iz pisarne do pulta, kjer so si lahko policisti kupili sendviče in si enega privoščil. Med tem se je še dvakrat ustrašil zvoka svojega lastnega želodca, ki je na vsak način hotel priti do hrane. S praznim godalom, ki je obvezno potrebovalo hrano, se je odpravil v pisarno. Ni minila dobra minuta, ko je inštrument postal hvaležen lastniku za obilico energije, ki jo bo lahko proizvedel iz tega sendviča, lastnik inštrumenta pa je dobil malo več volje do dela. Ravno je sedel, ko je v njegovo pisarno vdrla njegovo bivše dekle, zraven nje pa fant, oblečen v športna oblačila.

»Tukaj imaš pripravnika, ti poskrbi samo, da se vrne cel z intervencij,« mu je zabičala. Še kar je ostra, se je zamislil. Počasi ga je zanimalo, zakaj jo je zapustil, saj je ugotavljal, da ima vedno večjo željo, da jo vidi, njegov jezik pa se ponavadi razveže le v njeni družbi. Osamljene večere je preživel na kavču ob spremljavi televizijskih oddaj in z razmišljanjem o njej in skupnih lepih trenutkih, od prvega poljuba v primeru umora gospe Trdoglavca izpred sedmih let do njunega razhoda pred letom dni zaradi neresnične romance z bivšo policijsko partnerko.

Takoj, ko se je spomnil nanjo, je raje nehal sanjati o tej temi, vklopil računalnik in začel v miru delati. Ko je njegova bivša punca odšla, je pogledal fanta in mu rekel: »Zdravo, jaz sem inšpektor Debevec. Tukaj se malo usedi, da dokončam tole delo, ki ga moram dokončati, potem pa se ti posvetim.« In že je z velikim zagonom začel izpolnjevati dokumente.

Pripravnik si je najprej ogledal celo pisarno, ocenil njeno urejenost in čistočo z oceno negativno, nato pa se usedel na stol nasproti inšpektorja, ki za razliko od šefovega ni bil usnjen, pač pa lesen. Ogledoval si je inšpektorja, kako vneta dela. To je opazil tudi inšpektor, za trenutek prenehal delati in mu prinesel polno mapo dokumentov.

»To so dokumenti, ki jih moram vnesti v računalnik. Ti mi boš samo govoril številke in besede z njih, da jih bom jaz lahko vpisal v računalnik in bova tako skupaj prej končala.«

Tako sta to delo opravila v najhitrejšem možnem času, zatem pa se začela pogovarjati o različnih stvareh. Zunaj je deževalo in nikomur se ni dalo ven. Inšpektor je tudi priznal, da se mu ne da iti ven, saj ima nove čevlje, ki pa niso namenjeni hoji po vodi.

A ko je to izrekel, mu je pozivnik naznanil, da mora na intervencijo. Skupaj sta odhitela do parkirišča. V tistem trenutku, ko sta sedla v avto, je čudežno nehalo deževati.

Trajalo je nekaj minut, da sta prispela na kraj dogodka. Starejša gospa je cela objokana stala pred vrati. Izstopila sta iz avtomobila in pristopila.

»Gospa, kaj se je zgodilo?« je vprašal inšpektor. Iz žepa si je vzel beležko.

»Moj mož ... ne vem, ni ga že dolgo,« je panično in objokano povedala gospa.

»A je možno, da je v službi, gospa?«

»Če bi bil, bi se javil telefon.«

»Pripravnik, daj se ti malo sprehodi po stanovanju, midva pa se bova malo pogovorila o vašem možu.«

Ubogal ga je in odšel v stanovanje. Na hodniku se je zaslišal neznani zvok, ki je po vsej verjetnosti predstavljal silno vrenje vode. Sledil je zvoku in prišel do kuhinje. V kuhinji na štedilniku je voda že skoraj izhlapela, v posodici je ostala skorajda le vrečka od čaja. Ugasnil je štedilnik in odšel opazovat notranje predele stanovanja. Zaznal je zanimiv vonj, zato se je prepognil in pogledal v pečico. Videl je pečenko, jo vzel ven, pograbil zelo oster in napol skrhan nož s kuhinjske police in si odrezal kos tega lepo dišečega mesa. Z velikim užitkom je pojedel ta odličen kos pečenke! Zamikalo ga je, da bi pojedel kar celo, vendar se je zbal, da bi gospa to opazila. Ko je pospravil pekač s pečenko nazaj v pečico in to zaprl, je zaslišal rahlo smrčanje iz spalnice. Prijel se je za pas, saj je mislil, da ima pištolo kot njegov nadrejeni, a je kmalu ugotovil, da je nima. Zato je v roke vzel veliko zajemalko z bližnjega pulta, s katerega je prej vzel napol skrhan nož. Odpravil se je proti spalnici in v njej zagledal spečega moškega, nekoliko starejšega, ki se je ukvarjal s svojo nujno potrebo po spanju. Zadržal se je in se odpravil še v druge sobe. Nato se je z nasmehom na obrazu odpravil ven in sporočil, da na njeni postelji leži nek smrčeči človek. Ko so prišli v spalnico, je žena vsa srečna skočila do svojega smrčečega moža in ga začela objemati. Mož je v trenutku bil buden in je začel kričati kot sraka, inšpektor in pripravnik pa sta planila v smeh. Po daljšem pogovoru je mož povedal, da je njegova žena precej dementna.

Po tej smešni intervenciji sta se odpravila proti policijski postaji. Še dobro nista prišla do nje, ko se je pozivnik ponovno oglasil. Odhitela sta na kraj dogodka ...

Prestrašena, objokana mama ju je čakala pred vlomljenimi vrati. Forenziki so že veselo opravljali svoje delo, iskali so prstne odtise in preverjali, kako je ropar vstopil v stanovanje. Ko sta izprašala prestrašeno mater, sta odšla do forenzikov, da so jima povedali, kaj se je zgodilo. Forenziki, ki so opazovali okolico od

zunaj, so našli par odtisov čevljev, zato so ju poklicali tja.

»Glej, glej, glej, gospodič je tekel tule tja! Preizkusiva srečo in greva za njim?« ga je vprašal inšpektor. Pripravnik ga je z navitim očesom samo pogledal in prikimal.

Tako sta v naslednji sekundi že tekla, kamor sta mislila, da je osumljenec šel. Preiskala sta dobrih petsto metrov okoli hiše. Nikjer ni bilo nobene sledi, dokler nista zagledala sumljivo oblečenega človeka z zeleno torbo v rokah. Rahlo nemirno je hodil stran od njiju, ravno v tej smeri, kamor sta bila namenjena. Dohitela sta ga.

»Stoj, policija! Rada bi pregledala vas in torbo, ki jo imate v rokah,« je sopihal za njim inšpektor. Moški se ni želel ustaviti, samo začel je še hitreje teči. Ko je opazil, da ga inšpektor in pripravnik vse lažje dohajata, se je obrnil, potegnil iz žepa pištolo in na glas zakričal:

»Stojta ali pa streljam!«

Policijska dvojica je v trenutku obstala. Nobeden izmed njiju si ni želel pristati v bolnišnici, kaj šele pri njihovih podizvajalcih.

»Dobro. Jaz bom sedaj šel, vidva pa pojdita tja, od koder sta prišla!«

»Če misliš, da se bova delala, kot da se nič

ni zgodilo, se pošteno motiš. Raje bova izprašila tvojo rit, kot pa se odpravila nazaj. Si slišal?« mu je zabičal pripravnik. Inšpektor in ropar sta ga presenetljivo pogledala.

»Kaj si rekel, mulec?« mu je rekel in prišel do njega. Inšpektor je opazil, da je prišel prav v bližino, zato je izza hrbta skočil nanj. Podrl ga je na tla, mu zvil roke in ga aretiral. Sedel je nanj in mu začel govoriti: »Roparjev s slabšimi živci pa še nisem videl. Ko boš naslednjič ropal, se raje najprej prijavi na tečaj samoobvladovanja jeze, saj boš živce potreboval skorajda bolj kot pa ta tečaj. Če želiš, ti lahko kar dam vizitko!« in je začel brskati po žepu, a je ni našel. »Ah, verjetno je ostala v avtu. Dobiš potem, ko boš končal s svojo najemnino v svojem novem domu, samo spomni me.«

Kasneje so prišli tudi njuni kolegi in roparja odpeljali v njegov novi dom. Ko sta inšpektor in pripravnik odhajala proti avtomobilu, je inšpektor rekel mlademu:

»Mali, podcenjeval sem te. Zapomni si. Nikoli ne podcenjuj nobenega. Tudi najmlajši ali pa najstarejši člani so lahko zelo močni. To, da ne podcenjuješ nikogar, je v življenju zelo pomembno, sploh pa v naši službi.«

Blaž Brumec, 2. č

Kaja Dolenc

No zadiši po otroštvu

Obravnavanje književnosti pri slovenščini je lahko tudi nadvse zabavno. O tem ste se lahko dijaki že ničkolikokrat prepričali. No, tokrat vam predstavljamo nekaj prvoosebni pisnih memoarskih zapisov o ranem otroštvu, ki so nastali po obravnavi najprej Proustovega Combrayja, še posebej pa Kovačičevih Prišlekov v 4. a. Nekateri pričarajo nasmeh na ustnice, spet drugi pa orosijo oči.

Spomin iz otroštva

Zbudila sem se in zunaj je že pripekalo sonce kot vsak običajen julijski dan. Z bratom sva šla do očeta in mame v jedilnico in po zajtrku smo odšli po novega psa. V avtu je prevladovalo veselo vzdušje in sama sem kar trepetala od vznemirjenosti. Prispeli smo do oranžne hiše blizu Maribora, kjer se je že na kilometre daleč slišalo cviljenje majhnih kužkov. Na prvi pogled smo se zaljubili v eno izmed najlepših kepic na dvorišču, zato nismo izbirali dolgo. Veseli smo se odpeljali domov in

med potjo smo se pogovarjali o imenu, ki bi mu pristajalo. Po dolgem pogovoru nismo našli skupne točke, brat in jaz se seveda nisva strinjala. Sama sem hotela, da mu je ime Rex, brat pa ne. Na koncu sva oba malo popustila in od takrat mu je ime Rex ... :) Od tistega dne sem izkoristila vsak poletni dan za igranje z novim ljubljencekom na travi. Prvi dan po prihodu domov je bil Rex še vedno največja atrakcija, morala si ga je priti pogledat vsa družina, nanj pa sem bila najbolj ponosna jaz. Od tistega dne je moj najboljši prijatelj, zvesti čuvaj naše družine in nam lepša dneve s svojo razigranostjo še danes.

Kaja Dolenc, 4. a

Začetek

Prebudila sem se v zimsko jutro na postelji svojih staršev. Postlana je bila z modro-zeleno posteljnino, na nočni omarici pa je bila prižgana

svetilka, ki je rahlo osvetljevala prostor. Ob meni je že bedel oče. Povedal mi je, da sem ponoči dobila sestrice! Preplavilo me je veselje in komaj sem čakala, da jo bom lahko obiskala ...

Vozila sva se po avtocesti, sonce je na rahlo pronicalo skozi oblake. Prispela sva v Maribor in parkirala v parkirni hiši ter se peš odpravila do bolnišnice. Prostori, v katere sva vstopala, so se mi zdeli kot kakšen pisan labirint. Stene so bile namreč polepljene z različnimi junaki, oblikami in napisi. Čeprav so bili bolnišnični prostori, so oddajali posebno toplino. Prišla sva do nadstropja, v katerem se je nahajala soba, kjer sem prvič ugledala ... novo družinsko članico.

Živa Mlakar, 4. a

Sprehod do železnice

Imela sem štiri, morda pet let in z mamo sva imeli posebno rutino. Namesto da bi me peljala v vrtec, me je vedno raje peljala na sprehode okoli mojega, tedaj še neonesnaženega domačega kraja. Spominjam se, kako sva z mamo najprej šli v Mercator. Pred menoj so se odprla velika avtomatska vrata in začutila sem hladni zrak, ki piha iz te specifične stavbe.

Vstopili sva in pozdravili sta naju prijazni starejši trgovki ... Tiho je bilo.

Dopoldanska ura je bila vedno zelo prijetna za nakupe. Odpravili sva se do stojnice s kruhom in delikatesami, kjer nama je trgovka pripravila sendviče s salamo Poli, nato pa sva si vzeli še sok Pingo. Po nakupu sva se odpravili od Mercatorja do železniške postaje, ki je oddaljena le približno 50 metrov. Ta kratka pot pelje čez mali mostiček, pod katerim teče potok. Spominjam se, kako sem tam vedno opazovala račke in jih hranila s sendvičem s salamo Poli, brez pomisleka, da v njih spodbujam neprostoovoljni delni kanibalizem. Takrat so bile moje misli še zelo zaostale in nelogične ... no ... a to se ni veliko spremenilo! Kakorkoli, ta majhna potka mimo potočka je bila ena mojih najljubših prav zato, ker sem tu imela priložnost skakati po lužah s svojimi svetlečimi rumenimi gumijastimi škornji. Ta mali zeleni potoček še dandanes teče pod tem mostičkom, a račk že nekaj let ni. Vsaj spomini na njih še vedno ostajajo ...

Po hranjenju račk sva nadaljevali pot proti železniški postaji. Ko sva prispeli tja, sva sedli na leseno klopcu, ki je stala na hladnem betonu. Nadstrešek je bil prav tako iz betona in še vedno čutim, kako hladno je bilo tam. In

tako sva z mamo sedeli, pili pingo in jedli sendviče ter šteli vlake, ki so peljali mimo. Grafiti na teh so me vedno fascinirali. Rdeči vlak ni bil več rdeč, ampak poln barvnih umetnin in zapisov, ki jih takrat še nisem mogla dešifrirati. Tam sva bili po nekaj ur in uživali v prostem času.

Pred nekaj leti sem mamo vprašala, zakaj sva hodili na sprehode in ne v vrtec. Odgovorila mi je, da se je bala, da bi zbolela za kakšnim otroškim prehladom. In zdaj nimam dobre odpornosti in kvalitetnega spoznavnega mehanizma. Hvala, Mati. Čeprav sem čez leta ugotovila, da me je v resnici le želela rešiti diskriminacije, namreč naša družina je družina prišlekov z juga in starši otrok so name vedno gledali ... drugače ... in starejši otroci iz vrta so me klicali »Bosanka«, ne da bi vedela, kaj to sploh pomeni, vse dokler nisem vprašala staršev. Tega nisem razumela še dolga leta kasneje.

Nejla Perenda, 4. a

Midva z očetom

Danes je petek, ura je odbila 20.00 ... Ravno kar so se končale risanke. Hotel sem se odpraviti v posteljo, a me je prestregel oče. Reče mi: »Vid! Hitro se obleci, nekam greva!« Usedevala se v avto in se odpeljevala v gostilno Hof. Stopim iz vozila ter takoj opazim, da je gostilna zelo polna. Nato pa naju zagleda očetov prijatelj Rok, lastnik gostilne.

Sedemo za edino visoko mizo v lokalu. Občutek imam, kot da sem glavni. Edini v gostilni sedim za visoko mizo in nadzorujem vse okoli sebe, da si le ne bi kdo dovolil česa preveč. Do nas stopi točajka. Kot vedno si naročim ledeni čaj Nestea z okusom breskve in modro slamico. Oče in Rok se pogovarjata o poslu, jaz pa pozorno poslušam in priki-mavam, kot da vem, o čem teče beseda. Nenadoma Rok vstane in odide. Minilo je pet minut in končno se vrne. A ni sam, zraven sebe ima dve visoki, dolgolasi, nekoliko temnejši dekleti v bikini kopalkah. Takoj se mi poraja vprašanje, zakaj sta tako oblečeni in ali ju ne zebe. Naenkrat pa obe dekleti in Rokov prijatelj, ki je imel rojstni dan, skupaj stopijo na mizo in začnejo plesati. Izgledalo je zabavno, zato vprašam očeta, ali se jim smem pridružiti. Oče mi pa odvrne: »Ne, Vid, ne smeš. In pa nekaj mi obljubi, tega mami ne boš omenjal, dogovorjeno?« Jaz pa rečem: »V redu, ampak samo, če mi kupiš še en ledeni čaj.«

Vid Vrečko, 4. a

Nejc Korošec

Zakaj ste se odločili postati profesor športne vzgoje?

Zakaj pa ne? Malo za šalo, malo zares ... Drugače pa sem se za ta poklic odločil predvsem zaradi dela z otroki in predvsem dijaki. Do tega pa nekako ne bi niti prišlo, če ne bi bilo moje ljubezni do samega športa in želje po poučevanju.

Kakšni se Vam zdijo dijaki pri športni vzgoji?

Pri njih sem predvsem opazil, da velikokrat gre ogromno energije za to, da se določene stvari dogovorimo. Ko pa dosežejo osnove, pa hitro pridemo do cilja.

Ali je res, da dekleta delajo več pri športni vzgoji?

Za to vprašanje bom rekel samo, da še nobene punce nisem videl tako preznjene po koncu športne vzgoje, kot vidim fante.

Koliko ur na dan ste športno aktivni? In s čim se v tem času ukvarjate?

Trudim se biti kar se da aktiven. Seveda bi želel biti vsak dan, ampak včasih to pač ni mogoče, predvsem je to odvisno od službe in drugih obveznosti. Ko pa sem, se ukvarjam z nogometom, odbojko, badmintonom in gimnastiko.

Kako preživite svoj prosti čas?

Svoj prosti čas preživim velikokrat aktivno. Seveda pa se tu in tam prileže tudi počitek.

Katero glasbeno skupino najraje poslušate?

To je zelo težko vprašanje ... Če se pa nekako posvetim le žanrom, pa so to rock, klasika, pa tudi džez rad poslušam.

Kateri je Vaš najljubši film ali serija?

Najljubši film bi rekel, da je Moj ata, socialistični kulak. Za serije nimam ravno časa. Lahko pa vama zaupam, da je bila prva serija, ki sem si jo ogledal, Prison break in je res vredna ogleda.

Ali imate kakšnega hišnega ljubljence?

Nimam, razen če brat šteje. Imel sem pa v otroštvu polno živali, zdaj pa preprosto nimam časa zanje.

Kako bi opisali svojo osebnost v petih besedah?

Rekel bi, da sem vztrajen, družaben, trudim se biti

zabaven pa recimo, da slabo štejem ... in je to pet.

Ali ste samski?

Mislim, da mi na to moja punca ne bi pustila odgovoriti.

Kaj bi želeli sporočiti vsem dijakom Srednje šola Slovenska Bistrica?

Nosite športno opremo. No, če pa mora biti nekaj globokega, bi rekel: Išči bližnjice v šoli, ampak jih pametno izbiraj, saj lahko včasih za kakšno bližnjico porabiš več energije, kot bi jo drugače.

**Ema Samastur in
Katarina Pučnik, 2. a**

mag. Gregor Artnik

Traktorska senzacija pred SŠSB!

Morda niste opazili ali pa ste? Jutra pred SŠSB so ponavadi tiha, ptički prepevajo, slišijo se aktivnosti iz bližnje vojašnice, lahen mestni trušč, zaspani jutranji zvoki vozil v službo prihajajočih profesorjev, izstopa morda le kakšen dijak z rezkim tuljenjem svojega skuterja. To so običajna jutra. No, o dveh posebnih, ki smo jima bili priča, pa lahko rečemo res le ... presenetljivo!

Zares nenavadno postane, ko se lahko, še preden nas zajame običajna pedagoška rutina, ustavimo na šolskem »hofu«, pred nami pa se znajde ... traktor ... ne, znajdeta se kar dva

traktorja! Nismo le šola s posluhom, ampak tudi taka šola, ki navdihuje, saj imamo dijake, ki radi izkažejo svojo slovensko klenost, odnos do tradicije, predvsem pa poskrbijo, da se ob tem zabavamo še vsi drugi.

Mag. Gregor Artnik

Pubeci in dekle, če 'mamo kaj, 'mamo pa traktorje!

mag. Gregor Artnik

Iskrice

Profesorica dijaku med spraševanjem: »Kako nastane nafta?«

Dijak: »Ko se tanker potopi.«

Profesorjevo prvo vprašanje pri ustnem ocenjevanju znanja: »Kaj veš o obdobju romantike?«

Dijak: »Delimo jo na stari srednji vek, pozni srednji vek ...«

Profesorica: »Kdaj zamrzne voda?«

Dijak: »Ko preide v trdno agregatno stanje ...«

Profesor piše na tablo račun.

Profesor: »No, kdo zna to rešit?«

Vsi dijaki tiho.

Profesor: »Očitno ste v Libeličah imeli brisanje spomina in mislim, da ste tudi vsi pri tem vestno sodelovali.«

Profesor pri spraševanju: »Kak se reče vikiškim ladjam? Nekaj na Dra ...«

Dijakinja: »Drakule!«

Pri španščini ...

Dijakinja: »Kak bi se reklo panirati po slovensko?«

Dijak: »Kruhirati.«

Pri geografiji ...

Profesorica dijaku: »Kje imaš zapiske?«

Dijak (pokaže na nametan kup listov): »Tu so, gospa profesorica.«

Profesorica: »Pa to boš zdaj zgubil ko solato!«

Profesorica: »Katero napako ljudje naredijo z Viktorijinimi slapovi?«

Dijak: »Da se gredo tja kopat.«

Test pri slovenščini ...

Kje so zapisane slovnične značilnosti besede v slovarju? V slovničnem zakladu!

Dijak vpraša profesorja: »Gospod profesor, kako se napiše Matija Majar Ziljski?«

Profesor odgovori: »To boste pa mogli čipsa vprašat.«

Profesor: »Opa, ušlo mi je!«

Profesor vpraša: »Kaj je počel Prešeren, ko je bil žalosten in razočaran nad ljubeznijo?«

Dijak: »Ja, pil je vodo in mleko ...«

Dijakinja med poukom uporablja telefon.

Profesor vpraša: »Kaj počneš?«

Dijakinja odgovori: »Tipkam po zvezku ...«

Profesor: »Povej nepravo protipomenko za Zemljane? (Nezemljani.)«

Dijak: »Vesoljci!«

»Američani so napadli leta 1945 japonski otok Ajka-ova.«

Napovedovanje za spraševanje ...

Profesor: »Kaj boš v šoli v sredo?«

Dijak: »Ja, jaz bom, vprašanje je, če boste vi!«

Profesorica: »Rada bi danes v teh treh urah rešila svet, če ne pa vsaj vaš pravopis.«

Reševanje matematične naloge o hlođu ...

Profesor: »No, zdaj pa ne bodite hlodi in to nalogo rešite.«

Profesor: »A poznate zgodbo o zajčkah? No, zdaj ste dovolj stari, da vam to zgodbo povem.«

Profesor pri uri o Avogadrovem številu: »Polži so popolni.«

Profesor: »No, zdaj pa, ker se eni smeji, vas bom malo mučil.«

Profesor: »Ne vem, včasih se trudim biti koristen.«

Profesor: »To, kar ste vi mislili ... Temu se reče NAPAKA.«

Profesor: »Če razumete to kot grožnjo, razumete odlično.«

Profesor: »Jaz te bom zdajle gljuh odvedel ...«

Dijakinja: »Kako se profesor Riegler piše?«

Dijakinja: »Ah, spet smo pri drogah?«

Dijak: »Pri slovenščini smo vedno pri drogah.«

Dijak: »Profesor je prišel s francosko kapo.«

Dijak: »Z bageto?«

Profesor o romanu: »To je nek stik s Slovenijo in nekrofilija po svoje.«

Navodilo naloge: Opišite znamenite točke trikotnika.

Dijak: »Kaj to so A, B, C?«

Profesor: »Turbo maximus je metafora.«

Profesorica: »Katera društva imamo v Sloveniji?«

Dijak: »Štajerska varda.«

Dijakinja: »Iliada prikazuje boj med Ahilom in Henrikom.«

Dijakinja: »Če pridem na faks, pa mi dajo ulomke za računat, se izpišem.«

Je to res?

»Če ti matematika ne gre, te je mama mogoče s previjalne mize vrgla.«

»Če si skakal kot otrok z balkona, verjetno ni vse vredno s tabo še zdaj ne!«

»Jaz bi bila taka lena mačka, ki spi 16 ur na dan in pol, ob treh zjutraj meče papirje po tleh pa iz omare stvari.«

»Saj tudi gospe pogledamo to gospodično tako kot gospodje.«

»Priznam, gledam naše sosede vojake!«

Iz osebne zbirke profesorja zgodovine

Ko so me dijakinje povprašale, ali imam zapisanih kaj »iskric«, sem odvrnil, da nekaj malega. Res jih je tokrat bolj malo, a so nekatere izjemne. Morda se jih bo v naslednji številki znašlo kaj več ...

Iskrice

»Pergament je strgano govedo, na katerega so pisali.«

»Pergament je tekočina iz lignja, na katerega so pisali.«

»Telegraf je naprava, kjer se pogovarjajo z morskimi pisavo.«

»Pračloveki so za hrano nabirali aloje vero!«

»Najbolj znani asirski vladar je bil Pipin Mali.«

»Atenska vojaška zveza proti Perziji se je imenovala – aligatorji.«

»Rimljani so pili vino iz Ptuja. Bili so žejni.«

»Pradomovina Slovanov je ob reki Nil.«

»Karantanijo sta vodila kneza Januk in Hanuk.«

»Karantanski knez je dobil plašč iz jantarja.«

»Franc Ferdinand je bil nastolopredsednik Avstro-Ogrske.«

»Vojaki na soški fronti so se vkopali v skafandre.«

»Amerika je bila obljubljena dežela – zaradi medu in mleka.«

»Kaj je večje od morja? Soline.«

»Mikroplastika povzroča nespornost.«

»Prvi znani rimski škof je bil Janez Sveto-kriški.«

»Zadruga konec XIX. sta ustanavljala Evangelist Krek in Janez Svetokriški.«

»Belo gardo je ustanovil ljubljanski škof Adolf Hitler.«

»Fructalov sok delajo v Avstriji.«

Spraševanje

Profesor: »V kateri državi je Dunaj?«

Dijak: »Dunaj je v Nemčiji ... Ne, ne, Dunaj je glavno mesto Italije.«

Profesor: »Katere materiale so Rimljani uporabljali namesto današnjega betona?«

Dijak: »Rimljani so meli beton, naret je bil iz peska in še enega specialnega peska in apna. Oni specialni pesek nastane iz morskih usedlin ali iz vulkana, imenuje pa se pucko, ne cupo, ne, vem, da je neka, ka se konča na lan.«

Iztok D. Utenkar, prof.

Zadnjica

Sputnik

Liliya

Fantazija

Elizabeta

Olga

Kava z mlekom

Kakav s smetano

Helga

Tufko

Rozi

Buba

Samosvoja

Magma